

JURNAL

Nr 51

ISRAELIAN

JURNAL ISRAELIAN Nr. 51

22-07-2021

Săptămânal de joi

Cultură și artă în Israel și Diaspora

<https://www.jurnal-israelian.com/>

Editor: Adrian Grauenfels

Redactori:

Dr. Sofia Gelman-Kiss

Eugene Matzota

Colaboratori:

Liviu Antonesei

Dr. Lucian-Zeev Herscovici

Maria Sava

Beatrice Bernath

Bianca Marcovici

Iulia Deleanu (România)

Martha Eșanu (România)

Dominic Diamant

Dr. Alexandru Cristian

Martha Iszak

Emanuel Pope (G.B)

Dan Romașcanu

Mircea Munteanu Mongolu'

Editura SAGA 2021 – Israel

Sponsori: Dumitru Ichim - Canada

Eduard Almashe – Israel

email: gadrian40@gmail.com

Redacția nu răspunde de conținutul materialelor publicate de colaboratori în JURNAL.

Azi - 42 pagini

"Adevărata ta singurătate nu e într-un loc anume, pentru că oriunde ai fi, înstrăinatul ești tu." (Luigi Pirandello)

LUIGI PIRANDELLO

(1867-1936)

Premiul Nobel pentru Literatură în anul 1934

"Venim pe lume cu un dureros privilegiu: acela de a ne trăi viața într-o frumoasă iluzie, de a lua drept realitate exterioară acest

sentiment lăuntric al nostru despre viață, schimbător și van, după timpuri, după împrejurări, după noroc."

"Sufletele au un fel al lor de a se înțelege, de a intra în intimitate, până a se tutui, în timp ce ființele noastre sunt încă încurcate cu schimbul cuvintelor comune, cu sclavia exigențelor sociale."

"Vei învăța pe cheltuiala ta că de-a lungul vieții vei întâlni mai multe măști decât chipuri."

"Înainte de a-mi judeca viața, înainte de a vorbi despre mine, încălță-te cu pantofii mei și parcurge drumurile pe care le-am parcurs eu. Trăiește-mi durerile, bucuriile, îndoielile. Trăiește-mi anii pe care i-am trăit eu, și cazii acolo unde am căzut eu, și ridică-te, așa cum am făcut eu."

Luigi Pirandello - Via Dorina Brândusa Landén

O dictatură poate lăsa urme adânci în conștiința unui popor. Un dictator este ca un tată autoritar, ca un stăpân fără milă. După dispariția sa, rănilor deschise ale sufletului sângerează. Hemostaza din timpul dictaturii este dată de frică, odată eliberat de frică, sufletul, vine durerea.

Și-a pierdut țara de două ori în 1973 și 2001. Data de 11 septembrie și ziua de marți este fatidică în viața scriitoarei Isabel Allende. **Țara mea inventată** (*Mi pais inventado*) este un roman al devenirii, o biografie a țării sale de suflet Chile. O țară care este unica depozitară a viselor și gândurilor sale.

Chilienii sunt legați de pământ. Pentru că pământul este părintele care veșnic îi ocrotește. Poporul chilian, de altfel mândru, este un popor fragil. Fragilitatea sa vine din faptul că Chile este o țară modernă cu reminiscențe de mentalitate tribală spune Allende. Literatura chiliană este una puternic erotizată, tema bordelului este obsesia scriitorilor chilieni, lucrul care nu este pe placul visătoarei Allende.

Matriarhatul din Chile este puternic, mama are o figură mitică, gigantescă. De ce? Pentru că femeile chilene iubesc cu patos, sunt războinice în amor, ne mărturisește Isabel Allende. Amazoanele chilene luptă pentru bărbații lor și pentru familia lor. Sunt eroine pe care Allende le apreciază enorm. Jertfa lor nu

este în zadar, lupta lor este un câștig pentru poporul chilian, puterea femeilor de a lupta este brațul armat al soților, fiilor, fraților.

Țară ultracatolică Chile este măcinată de idei și viziuni diferite. Pe lângă altarele pline de sfinți se înșiră ieftine cocioabe sau tarabe unde magia și tarotul sunt la putere. După catedrală se vede lungul șir al caselor pline de spirite mai multe sau mai puțin reale. *Homo chilensis* este un om aplecat spre bârfă și misticism.

Nepoată a președintelui Salvador Allende Gossens, Isabel Allende mărturisește că Pinochet este un titan. Acesta este omul care a avut cea mai mare putere din istoria statului și pe perioada cea mai lungă. Umbra lui Pinochet planează asupra statului. García Márquez spunea că Neruda și Allende sunt doi morți nemuritori. Umbrele celor trei Allende, Neruda și Pinochet planează asupra statului și produc sentimente de revoltă, teamă, ură și iubire. Destinul acestor trei giganți s-a împletit într-o scurtă perioadă, din el s-a născut țara inventată a lui Isabel Allende dar și a atâtor chilieni.

Roman autobiografic, cu un scris savuros, bogat colorat este o carte care ne arată că orice ființă își poate imagina orice, chiar și o țară. Fiecare om are un colț în suflet pentru un lucru inventat, unii au chiar o țară.

Cartea este distribuită de **eIntegral.ro**

Cum s-au înțelese Michelangelo și Leonardo de Vinci, s-au întâlnit vreodată și cum au apreciat munca celuilalt?

După cum a scris Vasari, Michelangelo a arătat „un dispreț foarte mare” față de Leonardo.

Incidentul 1

Într-o zi, Leonardo se plimba împreună cu un prieten prin una dintre piețele centrale din Florența, purtând una dintre tunicile sale distincte de culoare roșu roz. Un grup mic de oameni discutau un pasaj din Dante și i-au cerut lui Leonardo părerea despre semnificația lui. În acel moment, Michelangelo a apărut și Leonardo a sugerat că acesta ar putea să-l explice. Michelangelo s-a jignit, de parcă Leonardo l-ar fi batjocorit. - Nu, explică-l singur, a răspuns el înapoi. „Tu ești cel care a modelat un cal pentru a fi turnat în bronz, nu ai reușit să o faci și ai fost forțat să renunți cu rușine la încercare.” Apoi s-a întors și s-a îndepărtat. Cu altă ocazie când Michelangelo l-a întâlnit pe Leonardo, s-a referit din nou la fiasco-ul monumentului calului Sforza, spunând: „Deci acei idiot milanez a crezut de fapt în tine?”

Incidentul 2

Michelangelo a fost însărcinat să cioplească o bucată de marmură albă și imperfectă într-o statuie a ucigașului biblic Goliat, David. Lucrând în secret cum era obișnuit, la începutul anului 1504 a produs cea mai faimoasă statuie sculptată vreodată.

Liderii Florenței s-au confruntat atunci cu întrebarea unde să plaseze acest uluitor

colos. Problema a fost atât de controversată încât a existat chiar incidente de aruncări de pietre de către unii din protestatari. Fiind o republică, Florența a format un consiliu. Au fost convocați aproximativ 30 de artiști și lideri civici pentru a discuta problema, inclusiv Filippino Lippi, Perugino, Botticelli și, bineînțeles, Leonardo.

Michelangelo spera inițial că statuia sa va sta în fața intrării în catedrala din Piazza del Duomo, dar în curând și-a dat seama că era mai bine să devină simbolul civic al Florenței și a cerut să fie plasată în piața din fața Palazzo della Signoria. Giuliano da Sangallo, care a fost unul dintre cei mai buni arhitecți din Florența, precum și sculptor, a favorizat un loc sub Loggia della Signoria cu arc larg, o clădire din colțul pieței. El și susținătorii săi au susținut argumentul că aducerea lui David acolo îl va proteja cel mai bine de intemperii, dar această alegere a avut și efectul de face opera **mai puțin proeminentă, dominantă și vizibilă**. „Vom merge să-l vedem pe David și să

nu lasam ca statuia să ne vadă”, a spus un alt susținător al plasării în loggie.

Nu este surprinzător că Leonardo a apărut de pe partea laterală, ascunsă, în interiorul porticului. Când i-a venit rândul să vorbească, el a spus: „Sunt de acord că ar trebui să fie în Loggia, așa cum a spus Giuliano, dar pe parapetul unde atârna tapiseriile”. În mod clar, el a preferat ca statuia lui Michelangelo să fie plasată într-un spațiu discret. Cu toate acestea, Michelangelo a fost cel care a câștigat licitația.

Incidentul 3

De îndată ce statuia lui David a fost așezată în locul cel mai proeminent din piața civică din Florența, Michelangelo a fost însărcinat să picteze o scenă de luptă care să acompanieze o pictura semnată de Leonardo în sala mare. Pentru Signoria și liderul său Soderini, decizia a fost un efort conștient de a elimina rivalitatea dintre cei mai mari artiști ai epocii. Leonardo a fost însărcinat să picteze o scenă de luptă în anul 1503. Cu toate acestea, în 1504, Michelangelo a primit și el o însărcinare de a picta în același loc Palazzo Vecchio (obișnuit să se numească Palazzo della Signoria) unde li s-a comandat să picteze.

În încercarea de a finaliza această pictură și de a o aplica de perete în vara anului 1505,

Leonardo nu a putut evita prezența unui bărbat mai tânăr care se uita peste umăr, fără jenă.

Cel care se pregătea pentru a picta o pictură murală concurentă în aceeași cameră a fost vedeta în creștere a lumii artei din Florența, Michelangelo Buonarroti.

Ambii nu au reușit să-și finalizeze munca. Picturile lor s-au pierdut, dar copiile lor supraviețuiesc. Prima este faimoasa "*Bătălie de la Anghiari*" de Leonardo Da Vinci.

Michelangelo a pictat *Bătălia de la Cascina*.

Leonardo a criticat rareori alți pictori, dar, după ce a văzut nudurile la scăldat ale lui Michelangelo, a disprețuit în repetate rânduri ceea ce el a numit „pictorul anatomic”. Referindu-se în mod clar la rivalul său, el i-a batjocorit pe cei care „își desenează figurile nud arătând ca lemnul, lipsit de grație, astfel încât să credeți că priviți mai degrabă un sac de nuci decât forma umană sau un pachet de ridichi, mai degrabă decât mușchii trupului.” Expresia " sac de nuci" îl amuza; a folosit-o de mai multe ori în atacurile sale împotriva nudurilor musculare ale lui Michelangelo.

„Nu ar trebui să evidențiați toți mușchii corpului . . . astfel vei produce mai degrabă un sac de nuci decât o figur umană ”.

Critica mai largă a lui Leonardo față de Michelangelo a fost argumentul său că pictura este o formă de artă mai înaltă decât sculptura. Într-un pasaj scris imediat după confruntarea luptelor în sala florentină, Leonardo a argumentat:

Pictura îmbrățișează și conține în sine toate lucrurile perceptibile în natură, pe care sărăcia sculpturii nu le poate face, cum ar fi arătarea culorilor tuturor lucrurilor și diminuarea lor. Pictorul va demonstra diferite distanțe prin variația culorii aerului interpus între obiecte și ochi. El va demonstra cum obiecte diferite pătrund în ceață cu dificultate. El va demonstra cum munții și văile sunt văzute prin nori sub ploaie. El va arăta praful în sine și cum luptătorii ridică un nor de praf în aer.

- Leonardo da Vinci

Desigur, Leonardo se referea la sculpturile lui Michelangelo, dar judecând din exemplarele existente, critica sa s-a aplicat și la Bătălia de la Cascina a lui Michelangelo și chiar și în unele dintre picturile sale terminate. Cu alte cuvinte, a pictat ca un sculptor. Michelangelo s-a priceput la delimitarea formelor cu ajutorul liniilor ascuțite, dar a arătat puțină abilitate cu subtilitățile sfumato, umbriri, lumini refractate, imagini moi sau schimbarea perspectivelor culorilor.

A recunoscut singur că a preferat dalta în locul pensulei.

Sursa - „Leonardo da Vinci” de Walter Isaacson

Oameni suntem

Sofia Gelman

Corona, sau cu numele mai oficial Covid 19, și-a pus amprenta pe toate aspectele vieții de pe Terra; exemplu elocvent : Olimpiada de la Tokyo. După o amânare de un an, Jocurile Olimpice care inițial fuseseră programate pentru anul 2020 - din cauza manifestării acute a virusului din vara trecută - s-au amânat și au loc în aceste zile, grație curajului japonezilor.

Data fiind situația dificilă în care ne aflăm, s-a hotărât (în mod absolut fără precedent) ca stadionul și celelalte locații ale întrecerilor sportive, să se desfășoare fără public! În acest context, participanții la emulație vor fi privați de sunetul plăcut al încurajării, sunet cu care fuseseră obișnuiți în împrejurările de dinaintea virusului.

Dacă e de ales între a-și încerca potențialul, după ani și ani de antrenamente, sau a amâna din nou Olimpiada, sine die, presupun că toată lumea este de acord cu versiunea bizară de la Tokyo.

Coca Dai - Fotograf chinez

TOM SEYMOUR

Coca Dai colaborează cu soția sa pentru a surprinde o perspectivă rară asupra feminității chineze, evitând în același timp cenzura Chinei.

Este decembrie 2019 în Lianzhou, provincia Guangdong, China. Într-un bar de karaoke din noaptea târziu, fumul țigării atârnă în aer. Există un buton roșu mare pe perete pe care îl apeși pentru a obține mai multă băutură. Coca Dai își înclină corpul înapoi, legănându-se într-un unghi ciudat.

Părul lui purpuriu îi atârnă până la talie. Într-o mână reușește să țină o bere și microfonul. Camera sa, cu buton de declanșare digital, este echilibrată în cealaltă mână, ținut în sus. Degetul său atinge butonul; Dai, al cărui nume de familie este Jianyong Dai, face zeci de selfie-uri în timp ce își deschide calea printr-o operetă de tip chinez. Pe podea, în apropiere,

se află geanta camerei lui, un amestec de baterii, lentile și lămpi pe care le poartă oriunde merge.

Căci Dai face fotografii tot timpul, și mai ales video: prietenii săi de la barul karaoke, prin strada prin care trece, până la membrii familiei sale. Va fotografia un accident de mașină, o persoană care traversează sau un obiect ciudat. Toate imaginile pe care le surprinde, le păstrează.

Cu ajutorul respectatei curator american Holly Roussell, expertă în fotografia chineză, Dai a început lungul proces de a organiza această vastă arhivă a vieții sale.

„Când am început, nu era o operă de artă”, spune el despre cele 50.000 sau mai multe imagini pe care le-a arătat lui Roussell la începutul colaborării lor. „Acum, este o operă de artă”.

Mai mult decât orice altceva, Dai face poze partenerei sale, Judy. La o discuție pe Zoom, Dai își amintește, cu o claritate perfectă, prima dată când a întâlnit-o.

„Era 25 septembrie 2008”, spune el unui traducător. „Ne-am întâlnit prin prieteni și am petrecut împreună până la șase sau șapte dimineața și apoi din nou în noaptea următoare ... Timpul împreună a fost ușor. Ne-am simțit căsătoriți de la început”.

Fotografia este un parteneriat, cea mai pură colaborare.

În ultimii 12 ani, Dai a capturat momente crude și intime din viața lui și a lui Judy împreună. Din zilele în care ei înșiși erau copii, nașterile lor, convertirea lor la catolicism și până în prezent. Dai a început să-și fotografieze familia în adolescență, așa că, în momentul în care Judy a venit, a existat obiceiul documentării compulsive.

În anul 2015, înainte ca Dai să prezinte public imaginile lui Judy, le-a plasat într-o carte și i le-a dat în dar; cu o expresie de dragoste și dăruire. Când i-a arătat-o mai târziu lui Roussell, curatoarea și-a dat seama că Dai a vizualizat o perspectivă remarcabilă asupra feminității chineze moderne, una creată cu un lexic vizual avansat, chiar dacă nu a studiat niciodată fotografia.

Cartea, intitulată Judy Zhu 2008-2015, a fost publicată în 2015, cu imagini selectate expuse la festivaluri din China, Lianzhou Foto și Jimei x Arles Internațional Photography Festival. „Cred că influența lui Coca Dai este înscrisă în practici fotografice documentare pe

termen lung, care vor dura toată viața pentru a-și atinge scopurile”, spune Roussell.

„Mediul fotografic este o tehnologie care îi permite să surprindă momente trecătoare.

Colectarea momentelor pe care le trăiește este o modalitate de a combate pierderile pe care le-a simțit la începutul vieții, pierzându-și casa copilăriei și este o formă de autoconservare, pentru a evita să fii supus din nou unui astfel de sentiment de pierdere. Roussell numește imaginea lui Dai „opera unui arhivist al memoriei...”

A face poze se simte sinonim cu respirația atunci când ești în prezența lui”.

Pentru Dai, fotografia este o formă de putere - abilitatea de a controla modul în care sunt documentate și înregistrate cele mai prețioase părți ale vieții sale. Mai recent, aceasta a inclus și tineri bărbați și femei care trăiesc în Shanghai - unde își are sediul - și scene de artă și de muzică underground.

„El păstrează aceste momente de vulnerabilitate, speranță și evoluție ca o parte a arhivei sale”, spune Roussell. Ea adaugă: „Într-o cultură în care memoria istorică este deseori controlată de stat, Coca Dai folosește potențialul tehnologiei pentru a asambla o narațiune alternativă”.

Lucrările recente ale lui Dai, plasate pe Instagram, au luat o turnură diferită și mai performantă. El a aflat că unii dintre adepții săi sunt dispuși să parcurgă sute de mile în speranța că ar putea să-și facă fotografia cu el.

O fac și așa cum dovedește noua sa lucrare, mulți sunt fericiți să-și dea hainele jos pentru ocazie. „Judy mi-a dat multă libertate”, spune Dai. „Nu multe soții ar fi fericite să lase soțul să fotografieze nuduri tinere”.

Postarea unei astfel de lucrări pe media socială poate fi o mișcare îndrăzneată în China. O mare parte din țară rămâne patriarhală, iar autoritățile sunt deseori dispuse să abordeze mai mult o problemă cu fotografia sexuală explicită decât munca cu rebelii politici. Într-o măsură diferită, dar încă semnificativă, și mai ales în afara marilor orașe ale țării, experiențele neregizate ale feminității chineze rămân ascunse în mod voit.

La expoziția Festivalului Foto Lianzhou a lui Judy Zhu 2008-2015, în chiar sub privirea jurnaliștilor occidentali în timpul conferinței presei, un oficial chinez l-a instruit pe curatorului lui Dai să elimine numeroase imagini cu Judy - în ciuda aprobării inițiale a unui control de pre-verificare. Imaginile cenzurate păreau alese în mod arbitrar și fără o țintă anume. Totuși, dacă nu se conformau cu directivele oficialităților ar fi dus la demolarea întregii expoziții.

China rămâne unul dintre cei mai activi temnickeri pentru lumea de artiști, fotografi și jurnaliști. Mulți nativi au fost exilați sau au plecat să caute libertatea de exprimare. Cenzura chineză este mai mult o preocupare occidentală. Mulți creatori sunt educați în străinătate și apoi se întorc în țara lor de origine.

Orașe precum Beijing și Shanghai sunt pline de galerii care prezintă artă care, în urmă cu 20 de ani, ar fi fost aproape sigur închise de către guvern. „Puteți scăpa [în orașe precum Shanghai]”, spune Dai. „Dacă nu sună cineva la poliție”. Există și spațiul digital.

Reacția Chinei la pandemie demonstrează ce țara este avansată din punct de vedere tehnologic și cât de mult control poate exercita guvernul asupra cetățenilor Chinei prin intermediul telefoanelor mobile. Dar acest lucru nu descurajează un nou val de artiști, precum Dai. Fotografii găsește modalități inovatoare de a publica online noua sa lucrare care evită algoritmii de cenzură.

Imaginile sale de pe Instagram sunt adesea tratate cu filtre de saturație și pot fi vizualizate doar prin utilizarea unui program pentru mobil, suplimentar. Aceasta nu este doar o modalitate de a sustrage ridicarea steagurilor roșii în mijlocul Marelui Paravan Chinezesc, subliniază Dai.

„Instagram are propriile sale reguli privind conținutul”, spune el. „Această este una dintre numeroasele modalități de a evita

anumite restricții, atât pe Instagram, cât și în China. Există o mulțime de funcții pe un telefon care vă permit să decodificați imaginile. Există o mulțime de moduri de a deghiza imaginile, de a ocoli sistemul.

Mulți dintre bărbații și femeile pe care le fotografiază Dai au douăzeci de ani și nu au experiență trăită în China înainte de anii '90. Portretele lor vorbesc despre relația unică pe care chinezi o au cu istoria recentă.

„Vorbim adesea despre copilărie”, spune Dai despre realizarea acestor portrete.

„Cum se poate duce în viața de adult și efectul care îl poate avea trecerea timpului.”

Majoritatea oamenilor pe care îi fotografiază spun:

„Este prima dată când fac fotografii nud”.

Întreb de ce, după ani de fotografii

extinse și aleatorii, s-a îndreptat către portrete nud. „Oamenii pe care îi fotografiez au ceva ce modelele, care obișnuiesc să fie în nud, nu au”, spune el.

„Există o stare delicată pentru ei, o căldură. Imaginile implică un proces de încredere care a avut loc - asta căutăm cu toții.”

O fabulă de acum 75 de ani *

Personajele sunt Camillo (scriitorul **Camil Baci**u de mai târziu), cu un text scris în caietul doamnei Clary Huttman mama doamnei Henrieta Marmorstein din orașul Oțelu Roșu România. Personajele sunt: Vicky vărul lui Clary aflat azi în Rehovot Israel, Pațache un câine, și Camillo care notează întâlnirea direct în agenda lui Clary cu următoarele rânduri:

2-IX-a 1946

Fabulă despre:

(tipă) Clary

(ținc) Vicky și

(javră) Pațache

Clary era neagră (ochii, părul, pielea)

Vicky era bleg (creț, alb, gras)

Pațache era urât (slab, năpărlit, murdar)

Morală:

am ales-o pe Clary + mere + plicuri

Printre altele Clary avea mere (fructe) frate și cercei.

Casa era destul de mare și-și ținea burta pe iarbă și picioarele în apă.

Bătrânul cu păr alb și ochi negri.

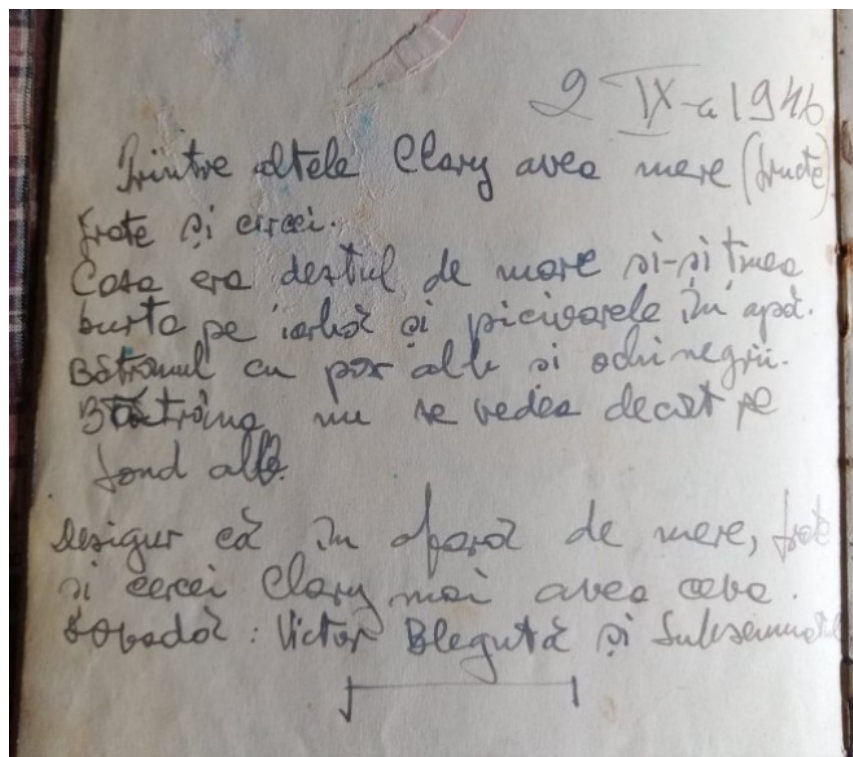
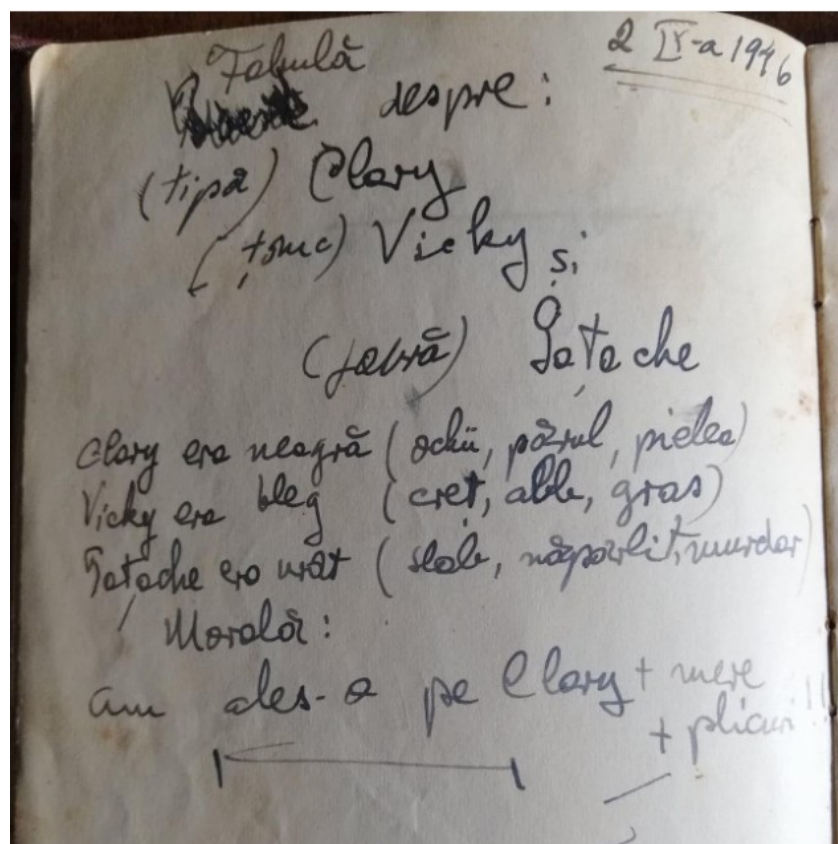
Bătrâna nu se vedea decât pe fond alb.

Desigur că în afară de mere, frate

și cercei Clary mai avea ceva.

Dovadă: Victor Bleguță și Subsemnatul

* cu mulțumiri doamnei Marmorstein pentru cele doua pagini oferite Jurnalului. AG

Devoted to the photographic preservation of LGBTQ+ history, Brian Clamp Art has exhibited and represented a broad array of artists for over two decades.

The Cockettes," 1971,
Vintage gelatin silver print

Meryl Meisler, "Women Embrace on Floor
Near JudiJupiter's Legs," Les Mouches, New
York, NY, June 1978, Gelatin silver print,
Courtesy of ClampArt, New York City.

Larry Clark, "Untitled (Hustlers' Handshake)," c. 1981, Gelatin silver print.

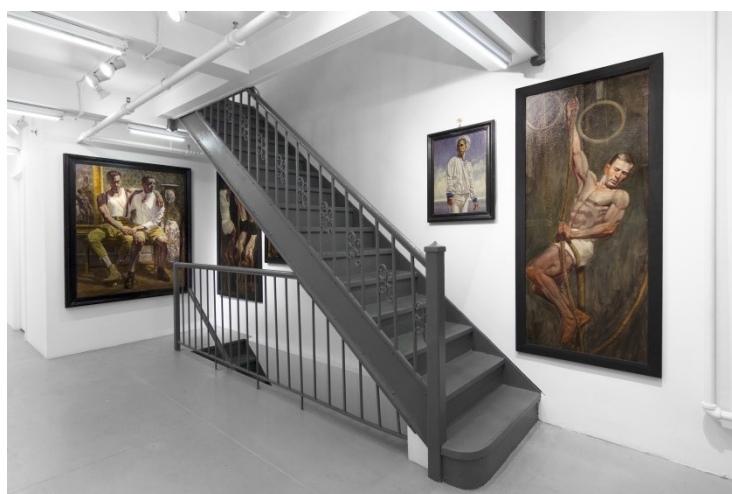
Înființată în 2000, galeria ClampArt este situat în districtul de flori din cartierul Chelsea din Manhattan. ClampArt reprezintă o gamă largă de artiști în afirmare și în carieră, din toate mediile, cu o specializare în fotografie.

În plus, galeria conține o selecție largă de picturi moderne, contemporane, tipărituri și fotografii de la începutul secolului XX până în prezent.

ClampArt a plasat lucrări de artă în numeroase colecții publice importante, inclusiv următoarele printre multe altele.

Proprietarul, **Brian Paul Clamp**, are o experiență de peste douăzeci și cinci de ani în

domeniu. Deține o diplomă de masterat în studii critice în artă modernă de la Universitatea Columbia și este autorul a peste patruzeci de articole și publicații despre arta americană până în prezent.

Cred că cel mai frumos loc pentru a viețui este Poezia sau dacă nu sunteți de acord atunci scrisul, căci aici este locul unde gândurile se adună laolaltă și te poți hrăni cu ele fără a mai avea nevoie de nimic altceva.

Bianca Marcovici a spraviețuit, cred eu, cu mai ușor, departe de locul venirii sale în lume, *Iașiul cărunt*, cum spune ea într-unul din textile sale, având alături poezia, cuvintele izvorâte din eul său intim făcând-o de multe ori să renască sau chiar să se simtă acasă. Am auzit-o spunând la una dintre întrevederi: aceasta cred că va fi ultima carte. Nu am crezut-o, știam că nu va fi o spusă de care va putea asculta. Iată că am avut dreptate căci acum, prin Editura Junimea ne întâlnim din nou cu poezia sa cu gândurile ei așezate în *Curcubeu peste Haifa* (Iași, 2020) și de unde aflăm (pentru a câta oară?), că versurile (de data aceasta au și un subtitlu, *Manuscris de poeme Dada*) sunt o *compoziție muzicală*, în care sunetul dictează cuvintele, sau cum spune exact textul, *sunetul îmi dictează puterea cuvântului*, și parafrazând, iar eul neavând nici o taină descoperă că *Inspirația e dictată de cineva din mine./ Am o dublură. Odată am fost violonista din mine, Altădată inginera din mine, altădată autodidacta... / toate funcție de locul unde trupul meu a fost mutat...* însă toate adunate acolo unde din balconul casei poate fi dictat ritmul cuvintelor, chiar al vieții poetei și unde orizontul premonitoriu anunță pericolul.

A rămâne pe loc, a nu gusta din ipostazele, diversitatea lor, înseamnă a nu te descoperi și a *bate apa-n piuă până doare*. Despre visuri ireale spun sau vorbesc cuvintele versurilor din *poemul, Poezia e o compoziție muzicală*.

Noul volum al Biancăi Marcovici și versurile cuprinse aici devin un spațiu al ipostazelor de viață în diversitatea lor încat

suntem purtați pe o scenă imensă de trăiri, de experiențe care au transformat eul îmbogățindu-l, făcând sinele să vibreze la lucruri care posibil ca altfel să nu fi fost nici observate. Următorul text, *Poezia nu are trup*, adâncește părerea că poezia devine un personaj fără nume și trup, *o fantasmă de moment a unei construcții unice/ un fel de buncăr* (așadar un loc de refugiu, de tihnă, de meditație, de întâlnire cu sine) *cu ustensile virtuale/ Care ajută să rezume un roman de cuvinte,/ Explicative, sterile, frustrări, găselnițe, borș de urzici./ Firave încercări, lipsa inspirației, gustul amar!./ Poveștile despre infern, suferințe și pedepse fizice/ Într-o regie cosmogonică/ Cu drone și submarine fără pilot.*

Versurile acestea concentrează de fapt ipostaze ale lumii contemporane în care viețuim, esența experienței-traumă prin care trece sufletul poetei și al nostru, bunăoară. *Solstițiul meu este semnul meu*, oferind sens trăirii face astfel loc trupului speranței. *Cunoșterea sinelui*, (titlul altui poem), care dacă *măsoară totul în cuvinte*, te poți împotmoli, te învârti în cercul care nu te lasă să descoperi miezul ca un dirijor, *fără acoperire muzicală*, căci bagheta sa nu simte sunetele, astfel pagina sa rămâne neîntoarsă.

Altădată textul poetic se apropie atât de mult de realitatea alăturată încât constată că *Azi și surzii au cuvântul/ Fac selfie cu scena goală/ În epoca pierdută*, se naște întrebarea, *Cum poți scăpa și de neghină?*, atunci când totul se șterge treptat în ritmul curgerii timpului, într-un ticăit neîntrerupt, *Ceasul lui Dali fără oră ticăie perpetuu.*, în poemul *Astăzi toate gândurile se rostesc*.

În acest fel aflăm și altceva despre poezie, *Poezia nu este o decizie subtilă*, ne spune autoarea prin titlul unui alt poem, explicația ei răsună ca o reverberație, precum sunetul care-și reproduce nota răspicat *ca a scrie într-un passe – par – tout* și când ai putea avea credința că ai parcurs tot, că ai ajuns aproape de ultimul adevăr, constatăm că nu, nici măcar norul din pictura abstractă nu poate însemna că poți descoperi

virulența furtunii apăsătoare/ Și imprevizibilă.
Și albastrul intens al lui Chagall... sau lacrima
căzută pe geamul închis de suferințe/.... Iar fața
stă lipită de tabloul viu al lumii tale.

Acesta este unicul adevăr. Și astfel poezia
poate fi în scoica ce o ascuți cum viaște, iar
cuvântul destinat poemului și uitat într-o pată de
cerneală lasă în urmă decizii... Astfel decriptăm
textele manuscris dada din volumul, *Cucubeu
peste Haifa*, și descoperim un univers deghizat,
contemporan cu noi, aruncat undeva într-o gaură
neagră, din care ecoul se răsrânge asupra noastră
ca un avertisment existențial: *virtualul a clipit
acum o clipă, trăiește-ți clipa acum, cât mai
profund și renunță/ la pantofi cu toc, starea gri,
rezolvările pripite/ glasul tău nu-l mai aud, ai
amuțit prea repede ! (Blestemul celor morți la
Holocaust)*

Versurile Biancai Marcovici au ajuns la o
maturitate de simțire și de gândire în care
întâlnim prezentul acesta deghizat în nisipuri
mișcătoare pe care nu le mai ocolim, au devenit
teritorii sigure prin care pendulăm aiuriți de
facebook, de televiziuni, toate aproape devenite
teroriste în direct căci ne invadează cu crime,
cu balbâieli criptate ce încălcesc și mai mult
mințile știutoare de nimic, *când unghiurile de
vedere sunt și ele manipulate*, cu ochi ce nu se
mai pot privi în ochi, prefăcându-ne că totul
este bine și cu tik-tok-ul care-i învată pe copii
că a deveni monstru e frumos și că e binele de
care avem nevoie azi.

Acum poate că citind, citind și versuri ca
acestea, ar trebui să ne trezim, poate încă nu
este prea târziu, Poate că, *bunul simț ascuns
după uși vede poezia vieții pe care Ai luat-o ca
pe un hobby/ Nu ca pe o invazie de cuvinte/
ce-ți dislocă cea mai/ Puternică stâncă/ Din
granitul naturii mele./ Nu ai înțeles că trec pe
lângă tine/ Precum norul de deasupra
capului/ Încet ca un punct de reper/ EFEMER.
(Nu ai înțeles niciodată)*

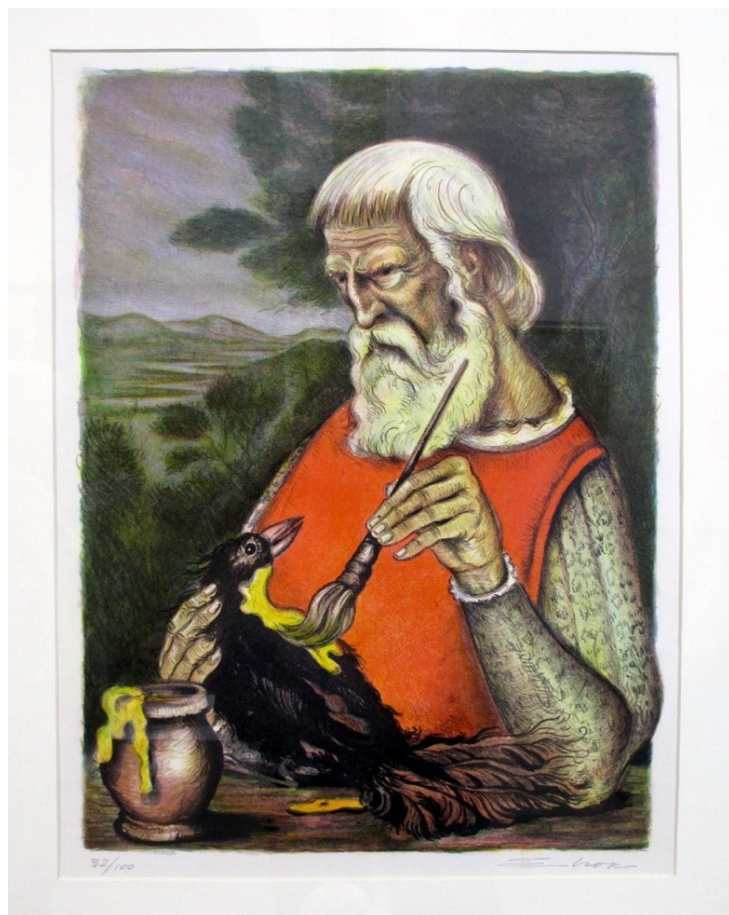
UMOR cu dr. Schor

- * Eu am dreptate întotdeauna. Uneori mi se dă, alteori îmi iau singur.
- * Dacă nu poți face ceva, foarte probabil că poți face altceva.
- * Bunul simț nu costă mai nimic...
- * Aparențele înșeală... Dar parcă numai aparențele!?
- * Adesea căutăm fericirea cum ne căutăm ochelarii când îi avem pe nas (Andre Maurois).
- * Degeaba întorci paltonul după cum bate vântul...
- * Sacul și petecul își schimbă rolurile prin rotație.
- * Orice șef este subalternul cuiva.
- * Trebuie să ai mult curaj ca să te temi de orice.
- * Superstițiile poartă ghinion (Umberto Eco).
- * Pentru că n-am spus absolut nimic nu m-a contrazis aproape nimeni.
- * Cel care crede că știe tot și cel care nu știe nimic intră în aceeași categorie.
- * Nu am încercat, probabil de asta nici nu am reușit.
- * Titanicul nu devenea celebru dacă nu se scufunda.
- * Râsul este cea mai scurtă distanță dintre doi joameni (Victor Borge).
- * Multe gânduri curajoase se ascund în portofel.
- * Uneori, ca să treci puntea, te faci frate cu dracul nepotrivit...

- * Antisemitismul nu depinde de numărul de evrei, ci de numărul de antisemiți.
- * Cu cât bărbatul este mai prost, pretențiile lui față de femeie sunt mai mari (Coco Chanel).
- * Specializare... Știm din ce în ce mai mult despre din ce în ce mai puțin.

bianca marcovici

Niciodată nu-mi voi căuta
prietanii de-o viață-
Pe timp de pandemie ei
m-au uitat!
Nici un semn discret,
aparent al interesului metaforic de a mă
readuce în memoria lor-
Precum valul care șterge
în fața ochilor mei miopi tot
ce am scris pe nisip...
acum pe malul Mediteranei,
acum când meduzele au ajuns pe țărm!

CULINARE: ISTORIA SARMALELOR

În comunitățile diasporei românești sarmăluțele sunt prețuite ca simbol de unitate națională, de emoționantă aducere aminte a meleagurilor natale și a magiei sărbătorilor tradiționale (Paști, Crăciun, Anul Nou) în familie, la nunți, botezuri, parastase, onomastici.

Termenul „sarma” provine din cuvântul turcesc „SARMAK” (care înseamnă „rulou” sau „pachet” ca ambalaj care-ar înfășura o umplutură). Termenul SARMA e folosit în paralel cu alt cuvânt turcesc, „DOLMA”, ambii termeni interșanjabili în mai multe limbi. Sarmalele (pare-se inventate de turci) e o rețetă culinară răspândită direct în nenumărate foste posesiuni otomane (Balcani, Europa de Est și Asia centrală) sau indirect altor națiuni prin intermediul acestor posesiuni. Sarmalele se consumă actualmente în: Bosnia, Bulgaria, Croația, Slovenia, Grecia, Serbia, România, Ungaria, Macedonia, Muntenegru, Irak, Iordania, Liban, Moldova, Siria, Ucraina, Rusia, Azerbaigean, Kazahstan, Kirghistan, Uzbekistan, Polonia, Germania, Suedia, Finlanda ...

Sarmalele (ne-vegetariene) sunt o mâncare grea de aceea se pregătesc cu deosebire în sezonul rece. ele se servesc cu

mămăligă (uneori cu pâine sau cartofi), „răcorite” cu iaurt, smântână și hrean. În familie ele se prepară într-o oală mare și sunt servite ca fel principal sau mai ales la ocazii speciale. Sarmalele se prepară din carne tocată (de obicei vită, porc, vițel, sau o combinație a lor, alteori cu: miel, capră, cârnați, pui, rață, găscă etc.), orez, ceapă, sare, diferite condimente (piper, verdețuri diferite, stafide, semințe de pin, foi de dafin, scorțișoară etc.), amestecate și apoi rulate în foi mari de varză (proaspete sau murate), sfeclă, conopidă, măcriș, viță-de-vie (proaspete sau murate) sau chiar frunze de bananier. Această combinație este fiartă la foc molcom mai multe ore. Există nenumărate variante, aseasonate diferit. Rețetele sunt specifice fiecărei zone sau țări, dar cea mai bună metodă de a le găti este : fierberea lentă, în vase (oale) mari din lut :

- în Croația și Bosnia sarmaua include carne tocată și orez, dar și carne de vită afumată. Spre deosebire de zonele musulmane, în Croația se folosește carne de porc uscată, bacon și cârnați.

- în Dalmația, varianta numită „arambašići”, nu conține orez, iar carnea ne tocată este tăiată bucățele mici și condimentată cu lămâie, scorțișoară, cuișoare și alune.

- în Serbia sarmaua se gătește cu varză murată, carne tocată, orez și condimente. Sarmalele sunt fierte îndelung în vase mari cu slănină și straturi de carne de porc afumată, aseasonate cu vegeta, foi de dafin și paprika. Uneori sarmalele se desăvârșesc în cuptor pentru a se rumeni puțin și-a căpăta un gust deosebit. Sarmalele au gust mai bun dacă-s lăsate să stea câteva zile, căci absorb mai bine aroma cărnii afumate. Sarmalele se gătesc de zile festive (Crăciun, Anul Nou etc). Există, de asemenea, variante de post care conțin orez, morcov ras, ceapă, condimente, nuci, uneori, pește afumat.

- în Italia, sarmalele au fost aduse de refugiații din Dalmația în timpul ultimului război mondial .

- Bulgaria se laudă cu sarmale preparate din carne tocată, orez și iaurt.

- în Rusia și Polonia, sarmalele numite „golubtsy”, sunt preparate cu frunze de varză.

- în Germania sarmalele („Kohlrollen”, „Kohlrouladen” sau „Krautwickel”) sunt preparate cu foi de varză.

- în Suedia se numesc „kåldolmar” și sunt umplute cu carne de porc tocată, uneori cu orez. Se servesc alături de cartofi fierți, sos de carne și de fructe de pădure. Considerate o versiune de dolma, preluarea lor se datorează exilului în Moldova a regelui Carol XII, după bătălia pierdută la Poltava (1709). Regele s-a refugiat în cetatea Bender și apoi a petrecut 2 ani în exil, încercând să-i convingă pe turci să-l ajute să înfrângă Rusia. Carol s-a întors în Suedia urmat de creditorii turci, de la care împrumutase bani pentru a-și finanța războaiele. turci au locuit în Stockholm între 1716 și 1732, timp în care dolma-ua a fost introdusă în bucătăria suedeză. Ea a fost menționată mai întâi într-o carte de bucate din 1755, scrisă de Cajsa Warg. Pe atunci se prepara din frunze de viță-de-vie, dar acestea au fost ulterior înlocuite cu frunze de varză disponibile cu ușurință în Scandinavia.

- în Finlanda sarmalele, similare celor suedeze, sunt numite „kaalikääryleet”.

- în Azerbaigean, sarmalele (numite „yarpag dolmasi”) sunt preparate din carne tocată de miel (sau amestec de miel cu vită) combinată cu praz și orez. Pot fi rulate în foi de viță, sau de varză. Azerii gătesc și alte tipuri de dolma: kalam dolmasi (cu foi de varză), pomidor dolmasi (roșii umplute), badimjan dolmasi (vinete umplute), bibar dolmasi (ardei

grași umpluți), dali dolma (carne amestecată cu orez, mazăre, mărar și mentă, cu care se umplu vinetele), lavangi dolmasi (vinete mici și tinere umplute cu pește), shirin dolma (carne amestecată cu prune, castane și concentrat de suc de struguri, învelite în frunze de varză). aceste variante se servesc cu iaurt, sau lapte prins.

- la albanezi carnea tocată (de obicei vită), orezul și cartofii feliați sunt gătiți cu condimente (sare, piper, boia, vegeta), învelite în foi mari de varză, fierte sau gătiți în aburi, după care sarmalele sunt puse la cuptor. Există multe variante, funcție de gusturile personale și de ingredientele disponibile. Varza albă este folosită de albanezii din Kossovo (aici sarmaua se numește sarma), iar cei din Muntenegru folosesc varza albă sau frunze de sfeclă.

- în bucătăria armeană carnea tocată (miel sau vită) este amestecată cu orez și învelită în foi de viță-de-vie (tpov tolma), sau în foi de varză (kaghambi tolma). Rulourile se condimentează cu mărar, coriandru, mentă, piper, scorțișoară și unt topit. Uneori se folosesc castane și mazăre. iaurtul cu usturoi este folosit adesea ca sos. Vinetele, cartofii, roșiile, ardeii grași, ceapa, gutuile și merele sunt umplute cu carne de miel, sau de vită, și sunt numite „tolma”. „Echmiadzin tolma”, spre ex, folosește vinete, ardei grași verzi, roșii, mere și gutui.

- în Cipru frunzele de viță-de-vie umplute sunt numite „koupepia”. Ciprioții greci denumesc toate celelalte vegetale umplute cu termenul „gemista” (care înseamnă „umplut”), sau „dolmades” (ca plural de la „dolma”). Când umplutura conține doar condimente și orez, sarmalele se numesc „pseftika” („false”).

- în Grecia există multe variante de sarmale, în funcție de regiune. Unii le prepară cu sos „avgolemono” (ouă și lămâie), alții

preferă sosul de roșii. Unii greci gătesc sarmalele în cuptor, alții pe aragaz.

- în Iran amestecul de carne tocată de miel, sau de vită, cu orez, linte galbenă și verdeturi aromate se folosește ca umplutură, învelit în frunze de viță-de-vie (dolmeh barg mo), foi de varză (dolmeh kalam), vinete (dolmeh bādenjān), roșii (dolmeh gojeh farangi), sau gogoșari și ardei grași (dolmeh felfel).

- în Irak amestecul de orez cu carne tocată (miel sau vită) este alăturat unor alte ingrediente ca suc de rodie, adesea folosit în bucătăria arabă pentru a da un gust deosebit preparatelor. Arabii din Irak servesc sarmalele, de obicei, cu iaurt și le prepară cu frunze de viță și sos de roșii .

- în Israel turcii otomani au introdus sarmalele în viță-de-vie încă din secolul XVI . ele sunt umplute cu orez și carne, dar și cu alte ingrediente (linte spre ex) .

Nu se știe cu exactitudine când au apărut sarmalele pe teritoriul României, deși sunt expresie a unei tradiții asociată intim cu bucătăria noastră națională. La noi sarmalele se prepară atât cu frunze de viță, cât și cu foi de varză. Sarmalele cu foi de varză se prepară asemănător variantei sârbești, din carne de porc, cu orez, condimente și afumătură, fierte ore în șir la foc domol. Românii prepară și alte legume (ardei, gogoșari, dovlecei, roșii) umplute asemănător sarmalelor. Toate aceste preparate se servesc cu pâine sau mămăligă și sunt stropite cu iaurt sau smântână. Sarmalele sunt un preparat destinat în special sărbătorilor religioase precum Paștele sau Crăciunul și ocaziilor festive, mai ales la nunți.

Sarmaua reprezintă un exemplu inedit despre cum istoria, comerțul și cultura sunt legate prin gastronomie. Este interesant de văzut cum civilizația otomană, a propus și

răspândit acest preparat țărilor cu care a intrat în contact, indiferent c-o fost vorba despre război, comerț sau schimb cultural. Nimic original în aste scrieri, doar invitația de-a împărtăși convivial sau festiv niște găluște de'ale noastre (cu păsat dacă se poate și neapărat cu ciolan afumat), stropite cu smântână, alături de-un clondir de vin de viță Nova din curte doar la noi acasă la Turda ele au un iz și-o aromă deosebite. Poftă bună tuturor !

Cu aleasa stima, **Theodore BUCUR** (France)

Ce au descoperit americanii in Iraq

Ce este acolo?

"Vechiul cimitir sefard", mi-a răspuns
trecătorul

Câțiva caiși orbiți de soare
Umbrele luminau livada de pietre

Trupuri ațipite pe iarba verde
coseau liniștea ce curge domol

spre inima din pieptul orașului
cu amintirea fructelor coapte

Logica empirică

AG

Fie că este adevărat sau nu
molia percepe flacăra lumânării
ca luna de pe cer
sau luminescența altei molii sexy,

Nu pot spune mai mult.
Eram candela.
Eram flacăra
concepută din întuneric,
ciugulind din fitilul ars
când molie după molie după molie
roiau în juru-mi cu aripile pudrate

Și am întrebat de ce
Am întrebat cum
Am întrebat cauza

Aș putea trai știind
că nu totul are un motiv,
că nu totul este explicat
de logica deterministă
Nimeni nu a răspuns.
Nimic nu era de zis
în limba mea de fum.

ZICERI

* "Te-ai ridicat atât de sus, iubitul meu amic,
încât de-aici de jos, te văd atât de mic!"

* "Voiești a cunoaște lumea? Privește-o de
aproape. Voiești să-ți placă? Privește-o de
departe"

* "Proștii mor, însă prostia e nemuritoare"

* "În România, lingușirea și hoția sunt virtuți"

* "Celebru este unul care începe să trăiască
după ce a murit"

* "Opiniile sunt libere, dar nu și obligatorii"

* "Orice critică implică de netăgăduit o
plângere"

* "O mare durere e să iubești, o mare
nenorocire e să scapi de această durere"

* "Lumea asta se aseamănă cu un vast bâlci"

* "O virtute împinsă peste o anumită limită
începe a fi o curată meteahnă".

* "Toate mulțumirile trebuiesc plătite. Înainte
de a se capătă, par destul de ieftine, în urmă,
prea scumpe".

* "Pentru un român care știe a citi, cel mai greu
lucru e să nu scrie".

* "Talentul este puterea de expresivitate ce o
au îndeosebi unii, pe lângă iritabilitatea pe care
o au toți ce nu au talent".

* "Un om nu trebuie să încerce decât ceea ce
poate"

Manifestul futurismului –

eseu - publicat la 20 februarie 1909 în revista Figaro de Filippo Tommaso Marinetti

1. Noi vrem să cântăm dragostea pentru pericol, obișnuirea cu energia și cu temeritatea.

2. Curajul, îndrăzneala, răzvrătirea vor fi elemente esențiale ale poeziei noastre.

3. Literatura a exaltat până astăzi imobilitatea gânditoare, extaza și somnul. Noi vrem să exaltăm mișcarea agresivă, insomnia febrilă, pasul alergător, saltul mortal, palma și pumnul.

4. Noi afirmăm că splendoarea lumii s-a îmbogățit cu o frumusețe nouă: frumusețea vitezei. Un automobil de curse cu carcasa lui împodobită cu țevi groase aidoma unor șerpi cu suflare explozivă... un automobil care rage, care funcționează în ritm de mitralieră, e mai frumos decât Victoria din Samotrace.

5. Noi vrem să închinăm imnuri omului de la volan, a cărui traiectorie ideală străbate Pământul, lansat în cursă, el însuși, pe circuitul orbitei sale. 6. Trebuie ca poetul să se cheltuie cu ardoare, cu fast și generozitate, pentru a mări fervoarea entuziastă a elementelor primordiale.

7. Nu mai există altă frumusețe, decât aceea a luptei.

Opera care e lipsită de agresivitate nu poate fi o capodoperă.

Poezia trebuie concepută ca un asalt violent împotriva forțelor necunoscute, pentru a le face să se plece în fața omului.

8. Noi ne aflăm pe promontoriul cel mai înalt al secolelor!... Pentru ce ar mai trebuie să privim în urmă, din moment ce voim să spargem misterioasele uși ale Imposibilului. Timpul și Spațiul au murit ieri. Noi trăim deja în absolut, din moment ce am creat deja eterna viteză omniprezentă.

9. Noi vrem să glorificăm războiul - singura igienă a lumii - militarismul, patriotismul,

gestul distrugător al anarhicilor, frumoasele idei pentru care se moare și disprețuirea femeii.

10. Vrem să distrugem muzeele, bibliotecile, academiile de orice fel și să luptăm împotriva moralității, a feminismului și împotriva oricărei lașități oportuniste sau utilitare.

11. Noi vom cânta marile mulțimi agitate de muncă, de plăcere sau de răzcoală: vom cânta marea multicolore sau polifonice ale revoluțiilor în capitalele moderne; vom cânta vibranta fierbere nocturnă a arsenalelor și a șantierelor incendiate de violența electrică a lunii; găurile nesătule, devoratoare de șerpi care fumegă; uzinele agățate de nori prin firele întortocheate ale fumului; podurile aidoma unor acrobați gigantici care încălecă peste fluvii, fulgerând în soare cu scilpire de cuțite; vapoarele aventuroase care adulmecă orizontul, locomotivele cu pieptul lor larg, care duduie pe șine ca niște cai uriași de oțel cu hamuri de țevi și zborul alunecător al aeroplanelor, a căror elice flutură în vânt ca o flamură și pare că aplaudă ca o mulțime entuziastă.

De aici, din Italia, lansăm noi către lume acest manifest al nostru de violență răscolitoare și incendiară, prin care fondăm astăzi „Futurismul”, pentru că vrem să eliberăm această țară de fetida-i cangrenă de profesori, de arheologi, de ciceroni și de anticari. De prea multă vreme Italia a fost un târg de vânzători de vechituri. Noi vrem s-o eliberăm de nenumăratele muzee care o acoperă în întregime cu nenumărate cimitire. Muzee: cimitire!... Identice acestora, într-adevăr, prin sinistra promiscuitate a atâtor timpuri ce nu se cunosc între ele. Muzee: dormitoare publice în care te odihnești pentru totdeauna alături de ființe pe care le urăști sau necunoscute! Muzee: absurde abatoare de pictori și sculptori care se masacrează sălbatic cu lovituri de culori și de linii de-a lungul pereților aflați în luptă. Să mergi în pelerinaj la ele, o dată pe an, cum te-ai duce la Cimitir de ziua morților... n-am nimic împotriva. Așa... o dată pe an să depui ca omagiu flori înaintea Giocondei, de acord... Dar

nu admit să ne fie conduse zilnic la plimbare prin muzee tristețile noastre, fragilul nostru curaj, neliniștea noastră bolnăvicioasă. De ce să vrem să ne otrăvim? De ce să vrem să putrezim? Și ce se mai poate oare vedea, într-un tablou vechi, decât trudită contorsiune a artistului, care s-a străduit să înfrângă barierele de neînfrânt puse dorinței de a exprima în întregime visul său?... A admira un tablou vechi echivalează cu a turna sensibilitatea noastră într-o urnă funerară, în loc de a o proiecta departe, în jeturi violente de creație și de acțiune. Vreți deci să cheltuiți forțele cel mai bune, în această eternă și inutilă admirare a trecutului, din care ieșiți fatalmente epuizați, diminuați și striviți? Într-adevăr, vă declar că frecventarea cotidiană a muzeelor, a bibliotecilor și a academiilor (cimitire de eforturi zadarnice, calvaruri de vise crucificate, registre de elanuri trunchiate!...) este, pentru artiști, tot atât de dăunătoare ca și tutela prelungită a părinților pentru unii tineri amețiți de propriul lor intelect și de voința lor ambițioasă. Pentru muribunzi, pentru infirmi, pentru prizonieri, fie: - trecutul admirabil e poate un balsam pe durerile lor, fiindcă pentru ei viitorul e închis... Însă noi nu mai vrem să știm de așa ceva, de trecut, noi, tineri și viguroși futuriști! Să vină așadar, voioșii incendiatori cu degetele carbonizate! Iată-i! Iată-i!... Haideti! dați foc rafturilor bibliotecilor!... Deșertați albiile canalelor, pentru a inunda muzeele!... O, bucuria de a vedea plutind în derivă, sfâșiate și decolorate pe acele ape, vechile pânze glorioase!... Luați în mâini târnăcoapele, ciocanele și dărâmați fără milă orașeleenerate! Cei mai vârstnici dintre noi au treizeci de ani: ne rămâne așadar cel puțin un deceniu pentru a ne duce opera la bun sfârșit. Când vom avea patruzeci de ani, alți oameni mai tineri și mai în putere decât noi, să ne arunce fie și la coș, ca pe niște manuscrise inutile - Noi o cerem! Vor veni împotriva noastră succesorii noștri; vor veni de departe, de pretutindeni, dansând în cadența înaripată a

primelor lor cântări, întinzând degete încârligate de prădători și adulmecând câinește, la porțile academiilor, mirosul plăcut al minților noastre în putrefacție, menite deja catacombelor din biblioteci. Dar noi nu vom fi acolo... Ei ne vor găsi până la urmă - într-o noapte de iarnă - în câmp deschis, sub vreun hangar ciuruit de o ploaie monotonă, și ne vor vedea ghemuiți pe lângă aeroplanele noastre trepidante și încercând să ne încălzim mâinile la focul meschin pe care-l vor da cărțile noastre de azi arzând în flăcări sub zborul imaginilor noastre. Ei se vor agita în jurul nostru, gâfâind de neliniște și dispreț și, cu toții, exasperați de trufașă, neobosita noastră cutezanță, se vor repezi să ne ucidă, împinși de o ură cu atât mai implacabilă cu cât inimile lor vor fi mai bete de iubire și de admirație pentru noi. Puternica și sănătoasă Nedreptate va izbucni radioasă în ochii lor. - Arta, într-adevăr, nu poate fi decât violență, cruzime și nedreptate. Cei mai bătrâni dintre noi au treizeci de ani; și totuși, noi am cheltuit deja comori de forță, de iubire, de îndrăzneală, de istețime și de voință brută; le-am zvârlit cât colo cu nerăbdare, cu furie, fără să numărăm, fără să ezităm vreodată, cu îndărătnicie... Priviți-ne! Nu suntem încă obosiți! Inimile noastre nu simt nici o sfârșeală, pentru că sunt hrănite cu foc, cu ură și cu viteză!... Vă uimește acest lucru?... E logic, pentru că voi nu vă amintiți nici măcar că ați trăit! În picioare pe piscul lumii, noi azvârlim încă o dată sfidarea noastră către stele! Aveți ceva de obiectat?... Destul! Destul! Le cunoaștem... Am priceput!... Mândra și cusurgia noastră cărturărimă afirmă că noi suntem rezumatul și prelungirea strămoșilor noștri. - Poate!... Fie!... Dar ce contează? Nu vrem să înțelegem!... Vai de acela care ne va mai repeta aceste cuvinte infame!... Să înalți capul!... Drepti, pe vârful lumii, noi aruncăm încă o dată, sfidarea noastră stelelor!

(traducere de Marin Mincu, din antologia Poeți italieni din secolul XX.

Statui urbane

Deși mi s-a promis că voi fi onorat și în numărul 4/2020 al rev. "International Writers Jurnal" din Ohio SUA, aceasta a apărut fără numele meu. Sunt tare dezamăgit și cătrănit, pentru că doar aceste biete contribuții mă mai țin în viață. Nu mă îndoiesc că și faptul că nu cotizez cu nimic la apariția ei contează, dar dacă nu se poate, ce să fac ? Drept răspuns i-am trimis următorul catren. Pesemne că în universul meu / am mai rămas doar eu cu Dumnezeu / e bine și așa, decât nimic / cam asta este tot ce pot să zic. Iubire și prosperitate!

În timp ce unul ca mine dispare văzând cu ochii, marele parvenit al revoluției de rahat, mare proprietar de pământ și restaurante, el însuși atipic bucătar, inegalabilul pochet slobozian Mircea Dinescu se maimuțărește ca un clown la propria emisiune a TVR : "Politică și delicatețe". Că așa e-n tenis !

Iar apreciatul cântăreț Paul Surugiu, cu numele de scenă Fuego, care prezintă emisiunea „Drag de România mea”, găsește de cuviință să acorde o diplomă de excelență unui penal ca fostul prim-ministru Adrian Năstase, fals sinucigaș, condamnat de două ori pentru faptele sale de corupție. La fel, că așa e-n tenis !

De parcă însuși Iadul s-ar fi dezlănțuit pe pământ, pandemia cu covid-19, ca un uragan de maximă amplitudine răscolește profuziile lumii, scoate tot răul la suprafață și ucide tot ce-i iese în cale, în modul cel mai discreționar, făcând ca nimic să nu fie mai fantastic ca realitatea percepută de oameni.

Ordinea existentă e profund afectată, relațiile și conexiunile au luat-o razna, nimic din deprinderile și cutumele noastre nu se mai regăsește, toate încercările de a-i pune capăt pandemiei, cu atâtea surle și trâmbițe, sunt doar simple paleative cu care ne amăgim. Doar moartea este atottriumfătoare.

Te îngrozești numai văzând la ce grad au ajuns violența și agresivitatea de toate formele, în special cea familială și sexuală. Nu e zi de la Dumnezeu să nu aflăm noi mărturii despre aceste halucinante fenomene, nu e moment să nu iei act de o nouă atrocitate, de un nou act abominabil, toate acestea petrecându-se cu o

asemenea frecvență și intensitate, încât nici nu știi când s-au insinuat în derizoriul banalității.

Probabil că Satana, dacă ar fi să acordăm credit misticismului religios, își freacă mâinile de satisfacție și-și râde în barbă, încântat de magistralele sale abilități. Sau, poate că, cine știe, Însuși Creatorul Suprem s-ar manifesta în acest fel, plictisit și dezamăgit de cei cărora le-a dat viață cu atâta dragoste și generozitate.

Oricum ar fi, bine nu poate să fie, iar evoluția spectaculoasă a tehnologiei ahtiate să cucerească spațiul cosmic, nu știu ce șanse de reușită ar putea avea. Întrucât tăvălugul Apocalipsei e mult prea puternic și nu cunoaște adversar pe măsură.

Aflu de pe canalele de știri că fosta soție a celui mai mare miliardar al lumii, MacKenzie Scott, a donat în scopuri caritabile suma de 4,2 miliarde de dolari. Incredibil dar adevărat ! Un asemenea gest e atât de rar încât distinsa doamnă merită o statuie în aur sau o icoană în biserică. Câți potentăți se pot lăuda cu astfel de gesturi, excluzându-i, desigur, pe cei ce-și cheltuie averile pe proiecte grandioase privind viitorul omenirii.

Primind rev. "International Writers' Journal" din Ohio SUA pe ultimul trimestru din anul 2020 și negăsindu-mă printre cei onorați, cum, dacă-mi amintesc eu bine, mi s-a promis, am revăzut și corectat prima parte a manuscrisului „Fără titlu-„ și am trimis-o doamnei Ioana Petrescu, să facă ce-o ști cu ea. Recunosc că mai toate demersurile mele sunt făcute din disperare, îngrozindu-mă faptul că nu aş mai exista în postura de creator.

În timp ce eu mă perpelesc în suc propriu în bârlog din cauza blestematei de pandemii și mai citesc câte-o scrisoare din vol. „Despre destin” al celor doi prieteni nicasieni, Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu, lumea evoluează cu o rapiditate inimaginabilă care mă siderează efectiv. Tehnologia, despre care eu susțin că o să ne omoare, face ca o nouă rachetă să fie trimisă de americani în cosmos cu destinație și scop secret, câini roboți să apere armata americană, un individ să-și ia de soție o păpușă gonflabilă și să-și dorească a face copii cu ea, și

multe alte descoperiri care acum îmi scapă și schimbă considerabil imaginea lumii.

Un american, Joe Donor, în vârstă de 49 de ani se consideră tatăl a peste 150 de copii, fiind donatorul de spermă pentru mămicile ce vor să nască in vitro. După ce pandemia l-a prins în Argentina, unde a trebuit să stea în carantină, a ajuns în Marea Britanie, unde a asigurat nașterea a încă șase copii, dorind să ajungă tatăl a 160 de copii.

Planeta noastră, datorită acțiunilor umane, a ajuns într-o stare deja alarmantă, când proporția dintre starea ei naturală și cea artificială o defavorizează, făcându-i pe cercetători și savanți să tragă un serios semnal de alarmă, afirmând că, dacă se continuă în ritmul acesta, peste doar două decenii întreaga planetă va deveni artificială și nelocuibilă.

Turnirul filosofic și amical din volumul „Despre destin” dintre Pleșu și Liiceanu e suficient de lămuritor și accesibil ca să provoace cititorii la reflecție și interogații. Eu îl savurez, citind metodic doar câte-o scrisoare pe zi.

Întotdeauna m-am ghidat după propriul principiu „Eu zic(sper) să nu ne-aventurăm aiurea crezând, naivi (considerând),că exprimăm (onorăm, vom salva) pădurea” În ce măsură l-am și respectat, nu pot spune, deși ne aflăm la ora bilanțului.

Cercetătorii și savanții avertizează lumea că ne aflăm în fața unei primejdii mortale pentru întreaga umanitate.Cauza ar fi transmiterea bolilor zoonotice, adică a bolilor transmise de animale la om, prin defrișarea pădurilor care determină apropierea și contactul acestora cu oamenii.

Descoperitorul Ebolei în 1976, Jean-Jagues Muyembe Tamfum trage semnalul de alarmă, afirmând că răspândirea tot mai mare a agenților patogeni poate fi letală pentru întreaga omenire. În special liliicii, nevoiți să plece din habitatul lor prin defrișarea pădurilor africane, ar fi transmitătorii acestor virusi.

Tot oamenii de știință avertizează că sunt necesare costuri impresionante, de zeci de miliarde de dolari, pentru monitorizarea și restrângerea acțiunii virusilor patogeni dar că

acestea merită să fie făcute în slujba și spre binele umanității.

Am terminat lectura celor zece scrisori din vol. „Despre destin” de Gabriel Liiceanu și Andrei Pleșu cu satisfacția că nu mi-am irosit timpul degeaba, că turnirul lor intelectual și confesiv s-a încheiat într-un mod cât se poate de agreabil și pozitiv, dar și cu regretul că s-a sfârșit atât de repede, urmând să-mi continui Calea tot pe cont propriu, tot căutând și negăsind, tot siderat de marele mister al vieții și al morții.

Ambii participanți la dezbatere au fost savuroși, fiecare susținându-și ideile cu tot patosul și arsenalul cognitiv din dotare și cu dorința manifestă de a fi acreditați de către cititor. Recursul la cărțile sfinte, la marii filosofi, părinți ai bisericii și teologi preocupați de acest subiect esențial n-a lipsit la niciunul dintre ei, fiecare apelând la unul sau la altul, după cum s-a priceput și i-a dictat interesul de a-și susține cât mai elocvent și revelator demonstrația.

Ca să n-o lungesc inutil, consider că respectiva carte e o mare reușită cu șanse considerabile de a stârni noi debateri și controverse în rândul celor interesați.

ENIGMELE INFINITE

Vocalize în Do Major

**22. Legea Zimmerlan – Gross,
*Legea timpului elastic***

La cafeneaua Olympus, marți, 27 noiembrie, Julius Zimmerlan a declarat în fața a cel puțin cinci martori că trăiește pur și simplu o stare de panică, atunci când se gândește cât de scurtă este viața. „Ce? Parcă poate cineva să tăgăduiască sincer că nu simte aceeași angoasă când îi apare ideea morții în față? Poate cineva dintre voi să mă infirme?” Nu, nimeni dintre cei de față nu l-a contrazis. „Timpul trece mult prea repede!” a conchis Julius Zimmerlan, în fața aceleiași onorabile audiențe formate din avocați, profesori și consilieri municipali. „Mult prea repede!” a mai subliniat el.

Tot marți, 27 noiembrie, Julius Zimmerlan, aflându-se de peste o oră, împreună cu încă doi pacienți, în sala de așteptare a cabinetului dentar Doctor Ruby Smolek, a afirmat cu multă convingere: „Înfiorător cât de încet mai poate să treacă timpul! Groaznic de încet!”. Exact așa s-a exprimat în data de 27 noiembrie Julius Zimmerlan în fața a doi martori, în sala de așteptare a cabinetului dentar Doctor Ruby Smolek. Ulterior, cei doi tovarăși de așteptare și-au amintit că nu l-au contrazis în cugetarea sa pe domnul Julius Zimmerlan, mai ales că din spatele ușii se puteau auzi răcnetele când mai stridente, când mai profunde ale celui tocmai aflat în scaunul stomatologic.

Coroborând cele două afirmații ale lui Julius Zimmerlan – unanim acceptate -, profesorul emerit Jean A. Gross a formulat *Legea timpului elastic*. Care n-a putut însă să fie niciodată demonstrată în laborator. Motiv

pentru care profesorul Gregor B. Lang nu s-a sfiit chiar s-o conteste în mod public.

Polemica în legătură cu Legea Zimmerlan – Gross, *Legea timpului elastic*, este în plină desfășurare. Înțelept, academicianul B. van R. a spus: „Cât timp omul va fi om, Legea Zimmerlan – Gross, *Legea timpului elastic*, va rămâne subiect de dispută veșnică”.

23. Paradisul Lemonia

Toată lumea susține că nu există un tărâm pământean mai minunat decât Insula Lemonia. Acoperită de o vegetație nesfârșită de citrice, beneficiind de o climă ideală și situată în mijlocul apelor mai albastre decât oriunde pe glob, Lemonia ar fi raiul terestru dacă veșnicele dispute teritoriale n-ar face din acel spațiu unul dintre cele mai zbuciumate. Minunatele plaje, în loc să fie asaltate în toate cele patru anotimpuri de către turiști, sunt impracticabile datorită câmpurilor de mine plantate acolo în războaiele ce nu conțin de secole. Adică de când Don Baltazar Penia a pus primul piciorul pe țărmul ostrovului. El n-a pătruns în interior, mulțumindu-se să atașeze noul pământ regelui său. Însă garnizoana lăsată acolo a fost măcelărită de către mercenarii lui Sir Philipp Red, celebrul corsar, care a supus Lemonia propriului suveran. Dar nici acei stăpâni n-au fost – nici vorbă! – primii care „au pus piciorul” pe pământul acoperit de citrice, întrucât o veche cronică - descifrată cu dificultate - a dovedit că Insula Lemonia a fost cucerită pentru prima oară de vikingi. Desigur că și portughezii și-au demonstrat întâietatea prin expediția lui Pablo Suarez, iar arabii au pus pe masă o hartă a lui Rahn Murat, ofițerul lui Piri Reis, hartă care nu lăsa nici un dubiu că și el, în drumul său, a acostat (și) pe ostrovul unde și-a reparat cele trei corăbii și unde echipajul s-a hrănit din belșug cu fructe mai dulci decât oriunde. Și mai zemoase decât oriunde. Și mai din belșug decât oriunde.

După ce armele au încercat fără folos, vreme de cinci veacuri, să facă dreptate, s-a recurs la o conferință internațională unde argumentul cel mai des pomenit a fost *criteriul primului venit*. Doar că toți претенdenții au adus dovezi *irefutabile* cum că ei au fost cei dintâi pe Insula Lemonia. Confruntarea diplomatică ce se trăgănează din anul 1935, întreruptă din când în când de episoade armate, este în deplină desfășurare. Nici una dintre părți nu obosește să aducă noi dovezi lingvistice, istorice, religioase, cutumiare etc. că ea este proprietarul legitim și totodată ideal al teritoriului dintre ape. Ceea ce încurcă și mai tare lucrurile este că în 1988 au apărut și niște așa-zii băștinași. Ei au venit cu legendele lor ciudate cu tot, însă cine să se ia după mituri într-o conferință politică de un nivel atât de înalt?

Toată lumea susține că nu există un tărâm pământean mai minunat decât Insula Lemonia. Acoperită de o vegetație nesfârșită de citrice, beneficiind de o climă ideală și situată în mijlocul apelor mai albastre decât oriunde de pe glob, Lemonia ar putea fi raiul terestru. Și sigur că va fi destinația predilectă pentru turismul de lux, după ce se va lua o decizie finală, iar indivizii cu pielea albastru-verzuie, așa-ziii băștinași – care e cât se poate de clar că nici ei n-au fost primii pe insulă – vor fi eliminați. Pentru că, la ora actuală, ei sunt cei ce împiedică adoptarea unei soluții în spiritul legilor internaționale, în spiritul echității și a dreptului popoarelor. Cel puțin în privința aceasta, marile puteri au ajuns la consens.

24. Adevărul despre Omul de pe Jupiter n-a putut fi (încă) dovedit

- În orice țară democratică, acuzarea trebuie să dovedească vina și nu acuzatul să-și probeze ingenuitatea, a spus Omul de pe Jupiter și a ținut-o așa în fața oricărei evidențe.

Individul era într-adevăr mai înalt cu cel puțin cincisprezece centimetrii decât cel mai înalt locuitor al localității și, pe deasupra, era și foarte solid, o adevărată matahală. (Într-o zi, Julius Zimberlan chiar s-a exprimat în prezența unui grup de cunoștințe, zicând că „Dacă ar fi să alegi să te întâlnești în pădure cu un urs sau cu monstrul, este evident că orice om normal ar alege ursul!” Chiar așa s-a exprimat – cuvânt cu cuvânt – Julius Zimberlan, deși vocabula „monstru” nu are o acoperire totală, dacă ne referim la ființa aceea. Căreia, mai degrabă, J.B. i-a spus „colosul”. „Monstrul” sau „colosul” - fiindcă nici „Omul de pe Jupiter” nu-i puteai zice!)

Dar matahala continua s-o țină morțiș că el a sosit de pe planeta Jupiter. Și – culmea! – nu încerca în nici un fel să aducă argumente în spiritul unei asemenea afirmații. - Să dovedească unul dintre voi că n-am venit de pe Jupiter! le râdea în nas localnicilor. Și nici „monstrul” nu i se potrivea: individul avea o figură chiar frumoasă semănând destul de izbitor cu Gérard Philipe, dacă vă mai amintiți de el. (Multe femei chiar tânjeau după „monstru”...) Ființa aceea ciudată n-a rămas fizic decât câteva zile în oraș și, deși era evident că a mințit cu nerușinare că ar fi fost originar de pe planeta Jupiter, nimeni nu a izbutit să-i dovedească minciuna. Și chiar și după ce a plecat de mult, vocea sa profundă mai stăruia în aer: „În orice țară democratică, acuzarea trebuie să dovedească vina și nu acuzatul să-și probeze ingenuitatea!” se auzea de pretutindeni – de sus, de jos, din dreapta, din stânga. Deși o minciună atât de evidentă, nici astăzi nu a izbutit încă nimeni să aducă argumente indubitabile că Omul de pe Jupiter nu era de pe Jupiter.

25. Dr. J. Z.

Unii prunci declară că vor să ajungă aviatori, alții scafandrii ori pirați. Julius Zimberlan, un pici obraznic, pistruiat și cu

ochelari, și-a dorit de mic copil să devină un inventator celebru. Avea și toate premisele pentru acest vis, fiind gata tot timpul să meșterească, să desfacă și să refacă, să ajungă la noi performanțe tehnice cu jucăriile mecanice. Apoi și cu cele electronice. Însă, pentru a ajunge inventatorul celebru visat, Julius Zimberlan știa că trebuie să termine o facultate tehnică. Pentru care avea nevoie de bacalaureat. Julius Zimberlan, un băiat pistruiat și neascultător, dorea din tot sufletul să-și ia bacalaureatul cu brio, deși nu era prea grozav la disciplinele umaniste („Unde trebuie mai mult să tocești decât să gândești”, după cum spunea mereu). După ce și-a luat bacalaureatul cu brio, Julius Zimberlan, un adolescent cu capul în nori, dori din tot sufletul să obțină licența la o facultate politehnică. Și, deși a reușit să se facă nesuferit profesorului de chimie anorganică, un tip plin de ifose (mai ales după ce i s-a decernat premiul Nobel), J. B. a terminat șef de promoție. Julius Zimberlan, un tânăr promițător, pistruiat și miop, știa că pentru a-și realiza visul vieții sale, acela de a concepe și pune în practică invenția invențiilor, era obligatoriu să obțină și un doctorat. („În lumea asta tâmpită, trebuie să te învelești într-o mulțime de hârtii cât mai strălucitoare pentru a-ți se recunoaște ceea ce ești și fără acele hârtii”, după cum tot spunea el.) Fără doctoratul acela nenorocit nu i se dădea laboratorul, în lipsa căruia nu putea să realizeze invenția invențiilor. Doctor Julius Zimberlan a lucrat douăzeci și șapte ani, două luni și patru zile în cel mai performant laborator, înzestrat chiar după ideile sale. După primii opt ani, invenția invențiilor, pe care o purtase de atâta vreme în minte, nu voia să se lase pusă în practică. În următorii opt ani, doctor Julius Zimberlan a trebuit să se mulțumească să primească o mulțime de decorații și diplome, însă invenția invențiilor tot nu s-a lăsat îmblânzită. J. Z. a trecut prin momente cumplite. („Mai bine m-aș fi făcut șofer de taxi!” își tot repeta el cu năduf.)

După alți zece ani, Dr. J. Z. a formulat baza teoretică a invenției invențiilor, căreia, după încă un an, a izbutit să-i găsească și aplicația universală. O aplicație de care azi se folosește toată lumea.

Lumea n-a exultat. Meciul de fotbal pentru finala cupei naționale a stârnit multă, infinit mai multă vâlvă. J.Z. se plimba toată ziua prin extraordinarul lui laborator fără a ști ce să mai facă. O vreme s-a gândit să se apuce de șofat, pe urmă să se angajeze la un club de noapte. Acolo însă n-a fost acceptat bătrânelul caraghios și cu pistrui. Dacă nici portar la banca ARES n-a fost admis, însemna că dr. J. Z. nu era decât un mare ratat.

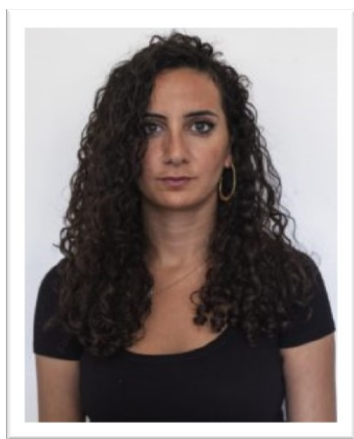
J.Z. se plimba toată ziua prin extraordinarul lui laborator, dar nu știa ce să mai facă. Ce să mai facă?

Lumea așteaptă ca J.Z. să se sinucidă din plictiseală.

VA URMA

Vacanțele la mare - 1905

**Camelya
Omayma
Youssef** este
autorul volumului
"Carte cu o gaură în
ea", care va
apare în 2022 la
Editura Wendy's
Subway. Este o
poetă cu sediul în

New York și Dearborn / Detroit. AG

In the ʾ of it all

două brațe în aer,
în dans, după catastrofă.
corpul, universul, corpul
țesătura ținută în două puncte:
eu sunt miel. eu sunt păstor.
o stea așteaptă.
stelele sunt o hartă în amiaza tuturor.
o scrisoare, o relicvă dintr-o civilizație
dispărută.
a ʾ ține coada șarpelui.
a ʾ ține o stea în arca sa.
a ʾ este o rugăciune înainte de Timp.

zvон: balena a înghițit soarele.
acolo, o eclipsă, coroana șubredă a soarelui.

ʾ

zvон: balena scuipă.
ne-a întors înapoi soarele, de data aceasta.
un cerc mic tace.
un set de dinți mici se dublează.
aceasta, mașina,
limba bunicii mele,
dăruită de peștele sfânt,
interzisă de bărbat.
în vis, ea și cu mine,
doi pești, șoptind prieteni
în amiaza tuturor.
un ʾ astăzi
pe ușa fratelui meu.
a ʾ între picioarele mele.
un ʾ pe obrazul vecinului meu.
tu, tu ții părțile rupte din mine.
tu, ții soarele apus.
tu, scapi de gura morții.

reconstituit la prânzul
universului.

o singură sămânță. o bijuterie plutitoare
acolo, acolo așteaptă arca.

O notă despre acest poem, o invitație:

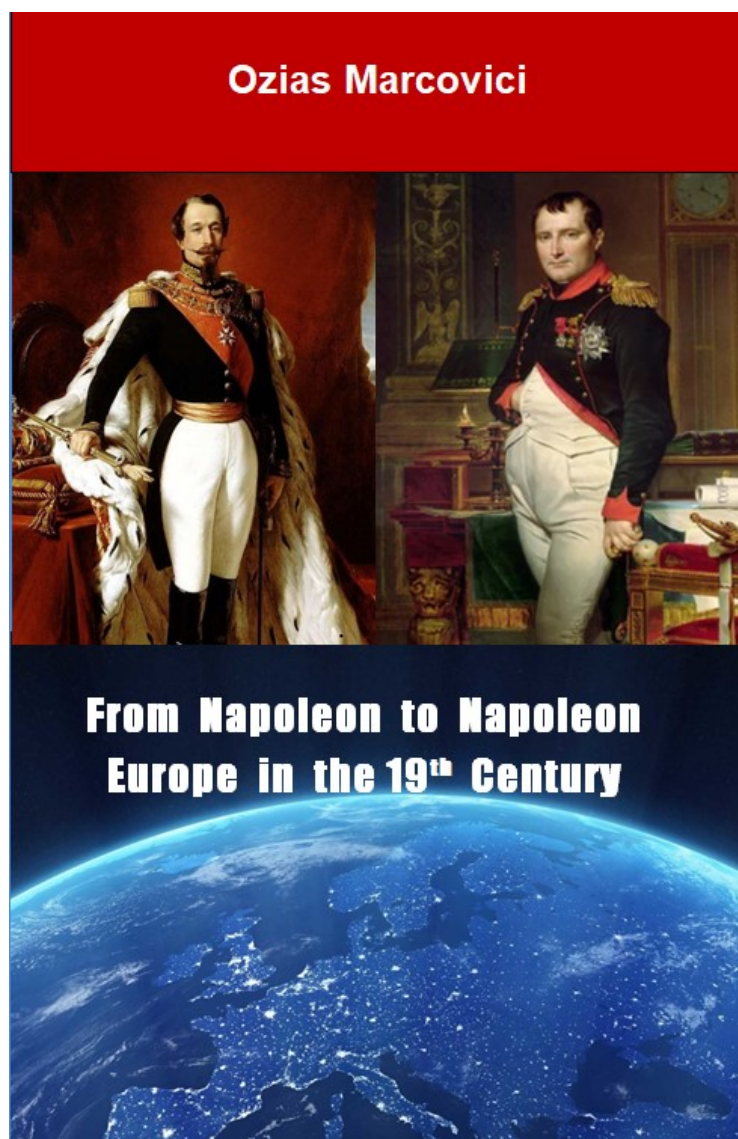
Oh nun, litera ʾ, intonând sunetul
-n-, cum pronunța englezii amiază.
O scrisoare semitică, cu adevărat, în arabă,
aramaică, ebraică și prin unele descendențe
încrucișate, are un vers în sanscrită, poate chiar
același ADN.

Unii spun că scrisul și-a luat forma dintr-
un hieroglif egiptean al unui șarpe. Unii spun
că șarpele s-a transformat într-o balenă, un
pește, un delfin. În Coran, Sura lui Pen* începe
prin a spune că ʾ și stiloul sunt în actul scrierii,
ca și cum ʾ ar fi capabil de scris, dacă nu ar fi
scrisul în sine. Nu ar fi fost un șarpe, o balenă,
un palimpsest. Care ne scrie așa cum o scriem.
În clasa de arabă, Profesorul Hani a desenat un
ʾ pe tablă și ne-a întrebat cum arată. A vrut să
spunem o ceașcă. Am văzut în schimb o arcă, o
barcă. Și adevărat, anticii credeau că ar putea fi
o ceașcă.

Și adevărat, savanții cred că este o barcă,
care ține o sămânță, sămânța universului, în
așteptarea renașterii după apocalipsă.
Nașterea, ca și în cazul sarcinii este din uter,
deși acest lucru nu este scris în textele
științifice. Unii îl aseamănă cu un soare apus. Și
Iona, profetul care l-a găsit pe Dumnezeu în
balenă. Punctul diacritic plutitor, Iona scăpând
de moarte. Un prânz ca la început și la sfârșitul
existenței. În aceste zile, în Irak, în Siria, în altă
parte fiind devastat de echipele morții, un
simbol este pictat pe ușile oamenilor.

ʾ pentru Nazareni. Pentru oricine nu se
supune tiraniei. Acolo așteaptă arca.

* **Pen** (Araba: *الْقَلَم*, *al-qalam*) este al 68-lea
capitol (Sura) al Coranului, cu 52 de versete.
Trei teme importante ale acestei Sure sunt
răspunsuri la obiecțiile oponentilor,
avertismente și admonestări pentru
necredincioși și îndemn de răbdare pentru
profetul islamului Mahomed.

"Two things are infinite: the universe and the human stupidity; and I'm not sure about the universe."

(Albert Einstein)

History was, and still is, the most beautiful and surprising story. It can easily surpass imagination. Its leading actors have performed amazing roles that have turned into legends.

Sometimes the legends were written during the life of their heroes, and time would light up or blur their deeds and faces.

The Bonapartes were an awesome cast of characters, and Napoleon I and his nephew, Napoleon III, played leading roles in nineteenth-century Europe. Thousands and thousands of books have been written about them, in particular about the one and only Napoleon I, in the last two centuries, and the legend built around this family is still fascinating.

This book is not about the Napoleonic Wars epic, which I dealt with in my book *Unholy Trinity. The Parallel History of Three Dictators: Napoleon, Hitler and Stalin* (available on www.amazon.com). Neither are the wars waged by Napoleon III played up, but rather mentioned in their context. What this book is about is the rise and fall of the two Napoleons and their legacy.

My focus has been on the periods of relative peace and prosperity that nineteenth-century Europe enjoyed in the wake of the Napoleonic years. Both Napoleon I and his nephew waged unnecessary wars prodded by their egos, and some were lethal to their empires.

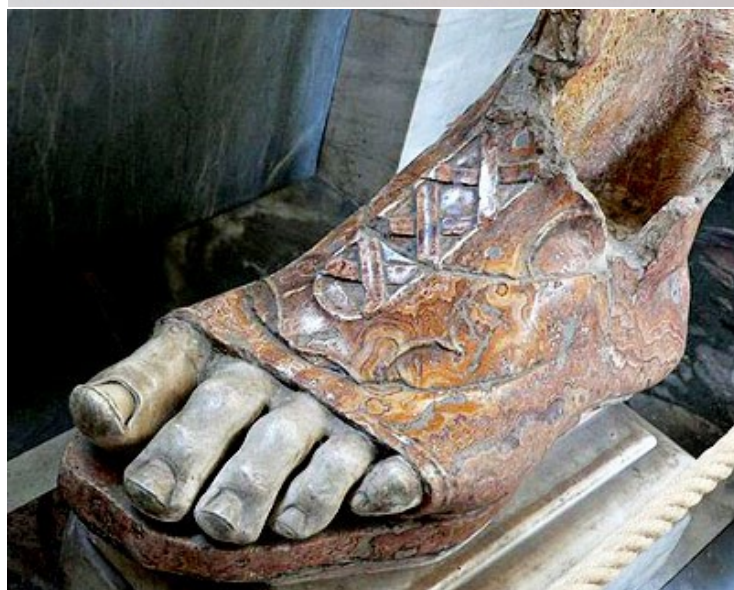
Yet, between the Congress of Vienna that put an end to Napoleon I's dreams of dominance and the Battle of Sedan, which cost Napoleon III his throne, Europe thrived for decades. After Napoleon I, peace in Europe lasted more than half a century (1815-1870). After Napoleon III, it lasted four and a half decades (1870-1914).

To order the book :

https://www.amazon.com/Napoleon-Europe-19th-century/dp/B096XQCWPV/ref=sr_1_5?dchild=1&keywords=ozias+marcovici&qid=1624156847&sr=8-5

ROMANO IMPERO

Ce încălțau romanii?

Romanii au extras alaun în Lazio, producând, un sulfat de aluminiu natural. Materialul era esențial în industria textilă ca fixator pentru culori, pentru imprimeuri pe pergament, pentru tăbăcirea pielii, producerea sticlei și, ca hemostatic, pentru tratarea rănilor. Pe scurt, au făcut totul cu alaun, cu excepția aluminiului. Romanii au "bronzat" pielea la fumul focurilor, în special la cele alimentate cu frunze sau lemn proaspăt, fumul forțând „tăbăcirea cu aldehyde”, cu ajutorul compușilor chimici în care fumul este bogat. Apoi urma „tăbăcirea vegetală” cu taninuri care în contact cu apa și cu ramuri sau frunze, colora pielea în maro și avea o durată mai mare. Frunzele și lemnul, conțin taninuri vegetale sau au fost extrase din legume și apoi fiind absorbite de piele, produc bronzarea. Chiar și astăzi, taninurile vegetale, sub formă de extracte, sunt utilizate în mod normal pentru a produce unele tipuri de piele, în special pielea de talpă.

În cele din urmă, s-au colorat cu alaun, cu grăsimi și cu produse vegetale care conțin tanin, mai întâi cu urină, apoi cu sumac (*Rhus coriaria*), nuci de fiere, coajă de stejar, coajă de pin și coajă de rodie importată din Africa. De asemenea, depozitau pielea pentru perioade lungi de timp prin metoda de sărare învățată de la gali și germani. Prin utilizarea varului se obținea îndepărtarea părului. Romanii nu purtau ciorapi la picioare, cu excepția Italiei de nord, unde era mai frig, dar nu erau șosete, ci țesături de lână. În oraș, în schimb, se plimbau desculți în pantofi, chiar și iarna. Aceștia din urmă erau închiși ca botinele sau deschise ca sandalele, făcute cu multe fâșii de piele și uneori cu ținte așa cum se folosea cândva pentru soldații sau țăranii europeni, pentru a nu uza talpa. Plutarh povestește că deja în perioada regală, muncitorii care lucrau în piele

erau organizați într-o breaslă care, la fel ca altele, era reglementată de regii Numa Pompilio și Servio Tullio.

Aceste bresle, precursori ai „artelor” medievale, au acționat de-a lungul perioadei republicane și au primit noi reguli de la Iulius Cezar (100 - 44 BC.) care s-a ocupat absolut de tot, atât de mult încât, în forumul Ostiei există un mozaic care ilustrează activitățile „Coriarii”-lor, adică meșterii care s-au ocupat de meșteșugul pielii. Pielea a avut o perioadă înfloritoare în perioada regală, atât de mult încât să se formeze o corporație, cea a Coriarii, specializată în bronzarea pielii cu diverse substanțe, cum ar fi alaun, urină, diferite grăsimi și substanțe vegetale. Romanii au recurs la cizmari civili (*Sutor*), militari (*Caligarius*) sau producătorul de sandale (*Solearius* sau *Baxearius*), meșteri specializați și negustori prezenți mereu în Forum. Atelierele lor erau instalate într-un cartier a cărui intrare era supravegheată de o statuie a lui Apollo, purtând sandale, de unde și numele celebrului Apollo Sandalarius. Pantofii romani se lustruiau cu ceară de albine și erau colorați cu șofran pentru galben, săruri feroase sau taninuri pentru negru, *glastum* (o plantă) pentru albastru și violet sau din licheni pentru roșu (tipic cei mai luxoși pantofi).

Partea superioară era cusută cu fire de in și legată de tălpi cu benzi de piele, tendoane sau intestine răsucite. Talpa a făcut obiectul unei atenții și a unei munci speciale. Țintele bătute în talpă erau aranjate astfel încât să poată lăsa amprente perfect lizibile și recunoscute. Prin urmare, fiecare regiment avea propriul său aranjament special de cuie. Cu siguranță, un dezertor era rapid găsit de camarazii lui soldați.

Curtezanele romane au lăsat urme speciale care indicau: „Urmează-mă!” În plus, tălpile groase de plută le-au permis acestor doamne și altora să pară mai înalte.

Spre deosebire de moda păgânilor, femeile romane puneau lanțuri pe glezne din aur și argint și uneori atașau clopoței argintii la șireturile de piele ale pantofilor lor colorați, astfel încât, la zgomotul pașilor lor, se adăuga acest dulce clopot care sucea capul bărbaților. Astăzi putem înțelege de ce Italia este țara încălțăminții frumoase, la fel cum Italia este țara mâncării extrem de gustoase, meritul este acordat vechilor romani care excelau în îmbrăcăminte, lux, luând ce era mai bune din diferite culturi și ce era mai bune din bucătăriile vremii. Hedonismul nu este un păcat, este fantezie și *joie de vivre*.

Scris după un masacru în anul 2018

autor: Daniel Borzutzky

Nu există o țară care să te apere atunci
când mori în interiorul cuvântului
Nu există nici un limbaj care să te apere
când mori într-o cușcă
Cușca exilării ne inspiră moartea
Uite - nu vorbi acum
Uită-te în jur
Răsufală în gura rănilor
Visează la executarea morții tale
Uită-te în vulturul răinii tale
Uită-te în păianjenul răinii tale
Privește cu atenție legea care determină
adâncimea răinii
Nu ai nimic de pierdut decât respirația
asta
Privește în respirația respirației tale
Uită-te în trupul lipsit de respirație
Uită-te în absența corpului tău
Uită-te la ce lipsește din corpul tău
Nu e praf pe corpul tău, nici o rană pe
corpul tău, nici o respirație pe corpul
tău, nici un cuvânt pe corpul tău, nici o
grăsime pe corpul tău, nici un braț pe
corpul tău, nici o umbră, nici o ruptură,
nici o mișcare, nici un gând, nici o cușcă,
nici un exil, nici un cuvânt, niciun cod,
nici o liniște
Uite umbra spartă din umbra ta spartă
Uite strada inundată din strada ta
inundată
Privește în lipsa absenței și șoptește în
cifru pe care nu îl poți vorbi
Uită-te în tăcerea cifrului
Nu vorbi direct despre respirație
Nu vorbi direct despre sinucidere
Nu vorbi direct despre copiii care s-au
aruncat în râu
Nu vorbi direct despre statul care a
plătit copiii să se arunce în râu

Respiră vântul privatizat, respiră prin
blocarea gurii
Respiră umbra spartă din umbra spartă
Nu luați bani cu voi sau vă vor ucide
înainte de a fi momentul să vă ucidă
Roagă-te cu blândețe la privatizarea
absenței tale
Mori cu blândețe în privatizarea
absenței tale
Mori ușor în casa în care bebelușii plâng
în absența ta
Rugați-vă ușor la cadavrele umflate care
cresc și cresc în absența voastră
Singura respirație din această viață este
moartea...

Nota autorului:

- Această poezie provine dintr-o carte
intitulată "Scrisă după un masacru în anul
2018", care va fi publicată de Coffee House
Press în 2021.

Această colecție conține poezii mixate cu
concepte din economie și analitică; poezii
centrate pe conflicte de frontieră și cetățenie
transnațională; și poezii care răspund direct la
recentele masacre de arme din SUA, o
problemă care a devenit personală pentru
mine după masacrul de la sinagoga Arborele
Vieții din Pittsburgh, sinagoga la care am
participat în copilărie.

Această carte se gândește și la comercializare
artistică a suferinței, în ceea ce privește
migrația și granița; și are în vedere economia
schimburilor de refugiați.

Daniel Borzutzky

Traducere AG

Jurnal intim (1980 – 1984) – episodul 6

8 mai 1981, o joi

O incapacitate tot mai ridicată de a suporta pe ceilalți, un impuls din ce în ce mai acut spre solitudine. Chiar și hainele par a mă deranja.

1 februarie 1982, o luni

De ieri, Radu Petrescu nu mai este. Dimineată când mi-a telefonat Emil Brumaru să-mi dea știrea am rămas fără cuvinte. Nici acum nu pot să cred că-i adevărat, deși mi-a confirmat M.D.G. care a vorbit cu Mugur la telefon. Încă o dată se vede că cei mai buni ne părăsesc. E o fatalitate – Baconsky, Preda, R. Petrescu. De fiecare dată am rămas fără cuvinte. Acum e și mai trist. Pe Radu Petrescu îl cunoșteam. În noiembrie. părea într-o excelentă formă. Lucra la cartea sa teoretică, lucrare menită să facă, în sfârșit, puțină ordine (ordine a gândului) în corpul literaturii noastre prin sesizarea intimei intercorelări a literaturilor. *Scutul lui Ahile* pe care mi l-a citit și urma să mi-l trimită pentru revistă cuprinde în nuce întreaga argumentație. *Scutul* n-a mai venit și-mi este teamă să nu se piardă. Este extrem de important pentru o literatură – în genere – instinctivă cum este a noastră.

Recitind întreaga corespondență a lui îmi dau seama cât de mult au contribuit scrisorile sale la consolidarea hotărârii mele de a nu renunța. În toate privințele.

Ieri – când el era deja plecat – m-am gândit că de trei ani nu reușesc să scriu eseul despre opera sa. M.D.G. îmi zice că ieri și-a dat seama că nu i-a scris de multă vreme. Există o legătură indestructibilă între spiritele afine. O legătură ce trebuie să se mențină și acum când el nu mai este printre noi.

Avea 54 de ani, în urmă câteva cărți dintre care cel puțin două – *Matei Iliescu* și *Ce*

se vede – capodopere incontestabile. Din păcate, cu excepția câtorva inițiați, mai nimeni nu a fost capabil să-l situeze la adevărata-i statură. Mai ales dintre critici. Dar cât ar mai fi scris, Doamne!

Ce va fi cu volumul de poeme pe care el l-ar fi dorit tipărit? Nu i-am putut oferi acest mic dar. Ținea la volumul meu, e sigur.

Sînt tentat să scriu o carte despre opera sa. Când voi merge la București voi vorbi cu Mugur sau Bălăiță despre asta. Nu știu însă de voi fi în stare (cu lipsa mea de concentrare pe spații mari). Oricum, în volumul de eseuri trebuie să-i dedic un text cât de cât închegat.

Niciodată n-am să pot înțelege cum poate muri cineva pe care-l cunoști, pe care-l iubești.

Era dintre acei – Baudelaire – care alcătuiau – atît cît există – aristocrația noastră spirituală.

10 februarie 1982, o miercuri

Caragiale cenzurat! Era și timpul. Aflu că la un festival de teatru de la Craiova consemnul general a fost ca actorii să treacă foarte repede peste pasajele cu virtuți „arhetipale”. Mai mult: „comitetul central” ce apare într-o replică din *Scrisoare* devine „comitetul electoral central”! O. K. Celelalte nu le mai țin minte.

Dacă aș fi fost ordonat ar fi trebuit să-mi fi notat întîlnirea cu Noica din septembrie. Absolut adorabil atunci când își manifesta satisfacția pentru anii de „regim interior” (care i-au prilejuit – dispensat fiind de cărți – o regîndire a întregii metafizici occidentale), ca și bunele păreri despre torționari („nu erau toți proști, numai afectați de profesie, de exigențele momentului”). Cît dracu’ era teatru și cît naivitate minunată?

Despre Eliade: „Sigur e bun acum, dar în istoria religiilor după 40-50 de ani o să vină altul și o să-l treacă la bibliografie. Poate cu literatura ... Dar mie nu-mi place.” Din când în când schimbă placa pe laude ...

Despre Cioran: „Un om cu cultura lui, cu inteligența strălucitoare etc. etc. să ajungă să scrie aforisme când ar fi putut face atît în istoria

artei, filosofia culturii ... Nu e el de vină, săracul, așa e vremea“. Ar fi spus: „Asta nu e Cioran“!

Oricum bătrînul filosof, dincolo de micile răutăți, caracteristice – în fond – oamenilor mari, este o prezență care impune.

Mă întreb de nu s-o fi supărat pe mine pentru ultima scrisoare. Nu mi-a răspuns de mai bine de o lună.

4 martie 1982, o joi

Cinci ani de cînd Baconsky nu mai este. Nici nu-mi dau seama cînd a trecut tot acest timp. În timpul dezastrului mă aflu la București. Am aflat după două zile de moartea sa și de a lui Caragiu (singurul actor – văzut de mine pe viu – înzestrat cu geniu). Despre Baconsky, am aflat zilele trecute că i-a survenit moartea cînd tocmai era invitat să plece. Că nu-l doreau aici de multă vreme știam, că l-au tracasat ani în șir prin cele mai diferite mijloace iarăși știam – n-aș fi crezut să îndrăznească să-i impună asta. Pentru ei, moartea sa a survenit la timp. Îmi pare tot mai rău că poemul pe care i l-am dedicat nu-i pe măsura sa.

Dar eu, ce am făcut în acești cinci ani? Cu excepția *Căutării* (care încă îmi place, dar nu știu dacă o să o pot vedea tipărită) nu am nici o altă carte încheiată. Îmi propusesem să închei eseurile pînă în martie-aprilie și mai am de scris cel puțin 100-150 de pagini. La ritmul meu inegal e puțin probabil să închei înainte de iunie-iulie. Et encore!

Și dacă n-ar fi teroarea cotidiană! Orice contact exterior simt că mă ucide. De la București m-am întors cel puțin de două ori mai deprimat decît plecasem. Dacă și Virgil Mazilescu a ajuns să-și plîngă obîrșia și să se scuze spunîndu-mi că nu toți din acea parte sînt la fel, e grav. Știam, oricum, că nu-s toți la fel – Brîncuși (cel puțin). Volumul nou de poeme al lui Virgil pare excelent. Mi l-a recitat în două zile la Casa Scriitorilor. Absolut tulburător, cu o sfișiere lăuntrică abia perceptibilă, vorbind dintr-un vid uriaș. Cred tot mai mult în marea poezie a generației sale, atît de suspect

comentată de criticii și mai vechi și mai noi. Cred că ei, într-adevăr, au reușit să reia legăturile firești cu marea poezie românească interbelică și că scriu o poezie de nivel european

Sînt curios cît (și care) vor rezista revistele la noile prețuri și ce va fi în presă și literatură după plenara ce ne-așteaptă.

Într-un interviu din *Viața românească*, mai voalat decît în discuția noastră din toamnă, C. Noica reia obiecțiile față de Eliade. Ca și atunci, le contrapune un fel de stimă puțin argumentată. Interesant de demontat mecanismul psihologic.

Din generația tînă, la București, interesantă mi se pare acum și poeta Mariana Marin (altoită însă pe un substrat uman foarte fragil, parcă mereu în pragul neurasteniei). Mi-e teamă ca Traian T. Coșovei să nu semene prea mult la caracter cu tatăl său. Cărtărescu pare mai ferm și – să zic – mai lucid. Interesant – pentru că foarte proteic – mi se pare Bogdan Lefter. Probabil mai înzestrat pentru critică decît pentru poezie. Are impresia – zice – că promoția eseistică de la Iași e mai importantă decît toată „noua generație poetică“. Cred că trebuie judecat în ansamblu. Am impresia că se conturează o nouă generație intelectuală foarte interesantă, cu nuclee la Iași, Cluj, București, Timișoara, cu individualități de vîrf în toate cele ale spiritului. De pildă, în proză, Nedelciu, Crăciun, N. Iliescu mi se par de același calibru cu poeții și eseistii. În condiții normale, am putea fi martorii unei explozii comparabile doar cu cea junimistă sau cu cea a „noii generații“ dintre cele două războaie. Am putea – vai, cîtă încredere (exagerată?) în noi înșine! – fi cea de-a treia mare șansă a culturii românești în ultima sută și ceva de ani. Dacă într-adevăr ar birui gîndul!

V.G. e, în sfîrșit, în Iași. Îi doresc să aibă timpul pe care îl merită. Și puterea de muncă. Eu am timpul de cel puțin cinci ani și nu știu ce fac cu el! Parcă aș avea o eternitate în față, nu cel mult 20 de ani buni. Pe urmă – bolile,

bătrânețea, dezgustul. Nu știu de nu m-au cuprins prea repede aceste semne ale morții.

Dolfi Trost, omul avangardist

(Extras din cartea - Lumina avangardelor - Editura Saga 2020)

O enciclopedie despre literatura română scrisă de Nicolae Manolescu îl plasează pe Dolfi Trost la categoria poezilor minori. Chiar și în vremurile de după anii 89 când avangarda română a fost scoasă la lumină și reevaluată, puțini s-au ocupat de acest interesant personaj despre care Dan Grigorescu, în Dicționarul Avangardelor, scria că și-a repudiat opera, atât de uitat și abandonat de lume s-a simțit spre sfârșitul vieții.

Încă elev de liceu la Brăila, traducea pe Eminescu în franceză, ca mai târziu să susțină aventura suprarealistă atât încât să trezească până și entuziasmul lui André Breton.

Învăță la Liceul Lazăr, apoi se înscrie ca student la Filosofie și la Drept. Dar adevărata vocație o simte pentru comentariul literar pe care îl exersează în anii 34 la revista Facla. Acolo era redactor Ion Vineanu care conducea și Contimporanul, ziarul frondei artistice.

Îl precedau la scris Paul Păun și Gherasim Luca, deveniți notorii prin scandalurile provocate la revista Alge și în altă publicație al cărui nume desemna organul sexual masculin. Îl atrage spiritul contestatar promovat de Alge și aprecia neconformismul revistei "Unu" unde Geo Bogza răsturna ordinea și chema la revolta scrisului românesc. Trost probează suprarealismul dar (evreu fiind) este uitat în timpul regimului Antonescian, ca să revină în 1945 cu un mesaj adresat mișcării: "Dialectica Dialecticii".

Puține se cunosc despre interacțiunile dintre Trost și mișcarea avangardistă, dar din fericire un nou studiu exhaustiv datorat exegetului Geo Șerban aruncă lumină în acest domeniu. În Rampa (aprilie 1945) Trost denunță opacitatea vremii la ideile lui André

Breton. Articolul cu pricina îl dezvăluie ca fiind un adept al mișcării suprarealiste, despre care argumentează că nu este absurdă nici negativă, ci o tranziție spre arta care vine. Geo Șerban continuă să aprofundeze "Noțiunea visului" care îi preocupa pe suprarealiști. Trost refuză metodologia de duzină, îi repugnă arta care recurge la absurd înainte de a avea "însușirile artistice necesare". El respinge categoric folosirea ocultului: chiromanția, astrologia, ca forme de expresie ale suprarealismului. Este reluctant la unele practici ale cubismului, dar după cum sublinează Geo Șerban este de acord cu „evadarea din legile stricte ale cotidianului, din raporturile inexorabile ale cauzelor și efectelor, din legăturile logice prea rigide. Este aici o dorință de a ieși din cadrul geometric, epuizat de existența obișnuită – pentru o libertate ce pare unora nonartistică, fără legătură cu adevărata artă“. Dar ce-l frământa de fapt pe Trost?

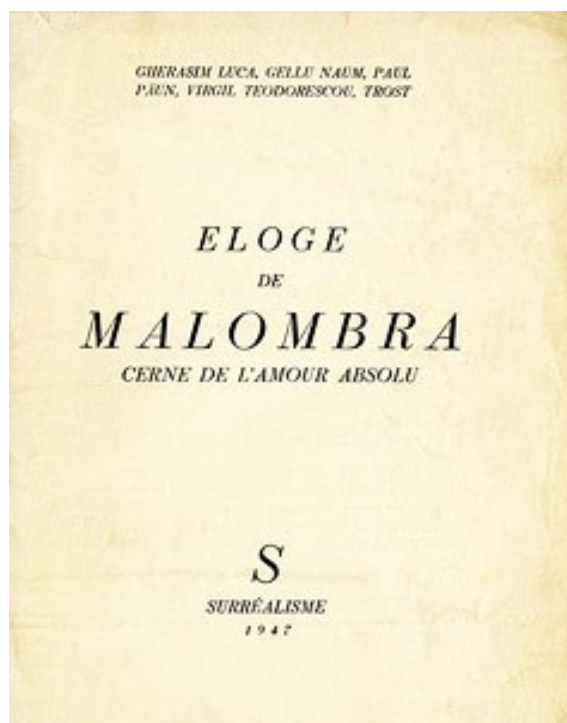
"Indiferent de rezervele lui terminologice, hotărât să imprime expertizei analitice o bătaie cât mai lungă, el introduce în ecuația teoretică noțiunea visului: „Este aici o pornire vie, care cere sensuri noi vieții și artei, care cere alte aspecte cotidianului, dar care se sprijină mai ales pe realitatea visului. Suprarealismul nu caută să introducă visul în realitate, ci transpune realitatea înconjurătoare în vis. Așa încât, de multe ori, frazele sau tablourile date nu sunt decât concretizarea cât mai precisă a visului, indiferent de angrenajul sau în realitatea sensibilă și perceptibilă“. Ia parte la experiențe împreună cu Paul Păun și Virgil Teodorescu prin care cercetează stările amorfe, gregare:

„N-aș fi spus aceste lucruri privitoare la «modernismul» acesta, dacă n-aș fi văzut că mișcarea este departe de a fi situată la noi (de altfel și aiurea) în cadru. De asemenea, aș fi insistat mult mai mult asupra absurdităților cuprinse – dar ele sunt singurele părți cunoscute. La noi, suprarealismul este confundat cu «modernismul» ale cărui acțiuni au scăzut în ultimul timp, – iar majoritatea «suprarealiștilor» noștri nu sunt decât niște

dadaști mai mult sau mai puțin aprinși. Ar fi păcat ca o mișcare deosebită fundamental de dadaism ca și de cubism, să cadă concomitent cu aceste mișcări, nu din cauza unor vicii imaginare, cât din cauza unei confuzii“.

Rolul de precursor al lui Dolfi Trost capătă contur distinct, până a se cristaliza „cadrul“ (cum îi plăcea să spună) specific „exploziei“ suprarealismului la București în anii imediat postbelici. De la revista *Unu* preiau avangarda tinerii Paul Păun, Gherasim Luca, Sesto Pals și pictorul Jules Perahim.

Geo Șerban îi descrie astfel: "Asociați în 1930 la efemera publicație *Alge* și cu o serie la fel de vehementă în 1933, au reușit să scoată din țâțâni lumea și să cunoască avataruri insolite. Din urmă îi ajungea, mai ponderat,

mai puțin frenetic, Dolfi Trost, descins din Brăila lui Nicu Carandino, protector, cu multiple relații în presa vremii, unde l-a putut recomanda. Ulterior li s-au alăturat constanțenii Virgil Teodorescu și Gellu Naum, ca împreună să alcătuiască nucleul acelei ambițioase tentative de radicalizare artistică. Gruparea lor avea să fie sudată pe fondul ambianței tensionate de disputele pentru acapararea hegemoniei politice. Solidaritatea lor s-a încheat pe baricadele stângii îmbibate de sloganuri mobilizatoare. Alternativ, independent de scurtul popas la Facla, Paul

Păun, Gherasim Luca și Dolfi Trost vor combate la *Cuvântul Liber*, săptămânal de nuanță comunistă. Lui Dolfi îi revenea să informeze asupra actualităților literare cu tentă umanistă, iar din când în când să ia atitudine, după caz („Scepticismul în față revoluției“, august 1935). Revine fiecăruia să-si maturizeze competențele la *Reporter*, la *Azi*, la *Lumea Românească*, unde Paul Păun stârnește furiile cerberului Zaharia Stancu. Mai norocos, Trost găsește o audiență generoasă la Adevărul literar și artistic, ca și la *Viața Românească*, disponibilă să insereze eseuri ceva mai ample“.

Geo Șerban adresează în continuare ciocnirile ideatice pe care le găsim în „Cuvântul liber,“ în numărul 2 (noiembrie 1933): un membru al echipei de la *Unu*, dezmembrată recent, își lua răspunderea să arunce pe piață sămânța dubiului - „Suprarealism sau falsă avangardă?“ Chiar Marcel Ianco este atacat de campanii care aveau ca scop instalarea hegemoniei proletariatului.

Ideologia interferând cu arta, pare un act insuportabil iar Trost va riposta în *Lumea românească*, sept. 1937. Îngrijorat, va îndemna la divulgarea tentativei de a prescrie artei „un cadru condiționat strict politic“. Nu i se părea de prisos insistența preventivă: „Aceste lucruri trebuie spuse și repetate de astăzi, pentru a evita dureroase experiențe. Trebuie spuse, fiindcă izvoarele artei secătuiesc scurt timp după constrângerea artistului. Pentru a nu uide elanul creator, criteriile noastre trebuie să fie largi, încăpătoare“. Exigențele unui climat robust, prielnic culturii apte să scoată din letargie mentalitatea publicului, postulează deplina libertate de acțiune pentru artist: „să fie permeabil altor curente, mereu noi; să încerce formulă după formulă – până întâlnește aceea care îi convine. Să o confrunte apoi cu altele. Să accepte sau să refuze, să întârzie sau să anticipeze“.

Anii care vor urma, instalarea comunismului, devin sumbrii și instinctul îi cere acțiune. Împreună cu Gherasim Luca, încearcă o evadare în Occident. Trost este prins

și arestat. Va părăsi România, în care revine o singură dată, pentru o întâlnire cu amici printre care Paul Celan, Nina Cassian, Vladimir Colin, Petre Solomon, Moni Crohmălniceanu, actrița Corina Marcovici, poeta Margareta Dorian și alții.

A murit la Chicago în 1966. A lăsat în urmă 7 cărți scrise în franceză și circa 8 articole- manifest scrise împreună cu alți autori:

Colecția suprarrealistă, 1940 (manuscris, în colaborare cu Virgil Teodorescu și Paul Păun) *Dialectique de la Dialectique*, scris împreună cu Gherasim Luca, (*Prezentare de grafii colorate, de cubomanii și de obiecte*), scris împreună cu Gherasim Luca, (*Orgiile cuantelor. Treizeci și trei de cubomanii non-oedipiene*), scris împreună cu Gherasim Luca, *L'Infra-Noir (Infra-negrul)*, manifest scris împreună cu Gellu Naum, Virgil Teodorescu, Gherasim Luca și Paul Păun, (*Elogiul Malombrei*), manifest scris împreună cu Gellu Naum, Virgil Teodorescu, Gherasim Luca și Paul Păun.

AG

Surse: *Ascensiunea lui Dolfi* - Geo Șerban

Dolfi Trost - Alchetron

Marga Grauenfels – Intâlnire

Edituri
Editura Integral

Acasă » [Catalog autori](#) » [Grauenfels Adrian](#)

Grauenfels Adrian

Afișare: _

Sortare după: **Implicit**

Colectiile Integral

- *eBooks
- *eBooks Amazon
- *Pachete la preț redus*
- Academica
- Adolescent
- Albumele Integral
- Apocaliptica
- Armenia Integral
- Australis
- Basem XXI

Dante Alighieri – Omul Renașterii Italiene
49,99 lei

Adaugă în coș

☐ Adaugă în wishlist

Din poezia naivă a lumii
39,99 lei

Adaugă în coș

☐ Adaugă în wishlist

eBook - Continuum
11,99 lei

Adaugă în coș

☐ Adaugă în wishlist

Obiect transparent
29,99 lei

Adaugă în coș

☐ Adaugă în wishlist

SAGA tel /whatsapp : + 972 545 75 1946

